R.L. STINE

Goosebumps

20

VÂRCOLACUL DIN MLAȘTINA FEVER

R.L. STINE

GOOSEBUMPS

Cărţile care îţi dau fiori

VÂRCOLACUL DIN MLAŞTINA FEVER

Traducere ROXANA I. MOISIN

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29

Capitolul 1

Ne mutaserăm în Florida în timpul vacanţei de Crăciun. Peste o săptămână, auzisem pentru prima dată urletele înfricoşătoare din mlaştină.

Noapte după noapte, urletele nu mă lăsau să dorm. Îmi ţineam respiraţia şi îmi strângeam braţele în jurul meu, ca să nu mai tremur.

Mă uitam prin fereastra dormitorului meu la luna plină şi albă. Şi ascultam.

„Ce fel de creatură poate să ţipe aşa? mă întrebam eu.

Şi cât de aproape e? De ce se aude de parcă ar fi lângă fereastra mea?”

Ţipetele scădeau şi urcau în intensitate precum cele ale unei sirene de poliţie. Nu erau triste sau de jale. Erau ameninţătoare.

Furioase.

Mi se păreau ca o avertizare. *Nu intra în mlaştină. Locul tău nu este aici.*

Imediat ce familia mea se mutase în Florida, în noua noastră casă de la marginea mlaştinii, de-abia aşteptasem să explorez locul. M-am dus în curte cu binoclul pe care tatăl meu mi-l dăruise când împlinisem doisprezece ani şi m-am uitat spre mlaştină.

Copaci cu trunchiuri subţiri şi albe stăteau aplecaţi unii peste alţii. Frunzele lor mari şi late parcă formau un acoperiş, aruncând umbre albăstrii peste mlaştină.

În spatele meu, căprioarele mergeau speriate în ţarcul lor. Le puteam auzi păşind pe pământul moale şi nisipos, şi frecându-şi coamele de pereţii ţarcului.

Lăsând binoclul jos, m-am întors să mă uit la ele. Căprioarele erau motivul pentru care ne mutaserăm în Florida.

Vedeţi voi, tatăl meu, Michael F. Tucker, era om de ştiinţă. Lucra pentru Universitatea Vermont din Burlington, care, credeţi-mă, era *foarte departe* de mlaştinile din Florida!

Tata luase aceste şase căprioare dintr-o ţară din America de Sud. Se numesc căprioare de mlaştină. Nu sunt căprioare obişnuite. Adică, nu arătau ca Bambi. De exemplu, blana lor era roşie, nu maronie. Şi copitele lor erau foarte mari şi membranate. Ca să poată merge pe pământul umed şi mlăştinos, cred.

Tata voia să vadă dacă aceste căprioare de mlaştină din America de Sud pot supravieţui în Florida. Intenţiona să le pună transmiţătoare radio şi să le dea drumul în mlaştină. Apoi să vadă cum se descurc.

Când ne spusese în Burlington că urma să ne mutăm în Florida pentru căprioare, crezuserăm că înnebunim. Nu voiam să ne mutăm.

Sora mea, Emily, plânsese zile în şir. Avea şaisprezece ani şi nu voia să piardă ultimul an de liceu. Nici eu nu voiam să mă despart de prieteni.

Dar tata o convinsese repede pe mama. Şi mama era om de ştiinţă. Ea şi tata lucrau împreună la multe proiecte. Aşa că bineînţeles că a fost de acord cu el.

Şi amândoi încercaseră să ne convingă pe mine şi pe Emily că asta era o şansă unică în viaţă şi că urma să fie de-a dreptul plăcut. O aventură pe care nu o vom uita niciodată.

Deci iată-ne aici, trăind într-o casă mică şi albă într-o localitate formată din încă alte patru sau cinci căsuţe. Soarele dogoritor din Florida strălucea puternic. Şi o mlaştină nesfârşită de întindea în spatele curţii noastre întinse şi acoperite cu iarbă.

Mi-am luat privirea de la căprioară şi am ridicat binoclul.

— Vai, am ţipat eu în timp ce doi ochi negri păreau să se uite la mine.

Am dat binoclul la o parte şi m-am uitat spre mlaştină. În apropiere, am văzut o pasăre mare şi albă cu două picioare lungi şi subţiri.

— E o barză, a spus Emily.

Nu observasem că Emily era în spatele meu. Purta un tricou alb fără mâneci şi nişte pantaloni scurţi şi roşii din pânză de doc. Sora mea e înaltă, slabă şi blondă. Seamănă mult cu o barză.

Pasărea s-a întors şi s-a îndreptat cu paşi mari către mlaştină.

— Să o urmărim, am spus eu.

Emily a făcut faţa ei plictisită, expresie pe care o văzuserăm cu toţii de multe ori de când ne mutasem aici.

— Nici gând! E prea cald.

— Hai, te rog, am tras-o de mâna ei slabă. Hai să explorăm un pic, să mergem prin mlaştină.

A dat din cap în semn că nu, coada ei de un blond-deschis legănându-se.

— Chiar nu vreau să merg, Grady. Şi-a potrivit ochelarii de

soare pe nas. Aştept să vină scrisorile.

Din moment ce eram aşa departe de poştă, scrisorile ne veneau doar de două ori pe săptămână. Emily îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului aşteptând să vină poşta.

— Aştepţi o scrisoare de dragoste de la Martin? am întrebat-o eu, rânjind.

Nu îi plăcea când o tachinam în legătură cu Martin, prietenul ei din Burlington. Aşa că o tachinam cât de des puteam.

— Poate, a zis ea.

Şi-a întins ambele mâini spre mine şi m-a ciufulit. Ştia că nu îmi place să fiu ciufulit.

— Te rog! am insistat eu. Hai, Emily! Doar o plimbare scurtă. Foarte scurtă.

— Emily, plimbă-te un pic cu Grady, s-a auzit vocea tatălui meu.

Ne-am întors şi l-am văzut în ţarc. Avea un clipboard în mână şi se ducea de la o căprioară la alta, luând notiţe.

— Du-te, a îndemnat-o el pe sora mea. Tot nu facem nimic altceva.

— Dar, tată…

Emily putea să se tânguie foarte bine când voia.

— Du-te, Em! a insistat tata. O să fie interesant. Mai interesant decât să stai în căldură şi să te cerţi cu el.

Emily şi-a ridicat iar ochelarii de soare. Îi tot alunecau de pe nas.

— Păi…

— Grozav! am strigat eu.

Eram de-a dreptul entuziasmat. Nu mai fusesem niciodată într-o mlaştină adevărată.

— Să mergem! am luat-o eu pe sora mea de mână şi am tras-o după mine.

Emily m-a urmat cu un prea multă convingere şi cu o expresie îngrijorată.

— Am un presentiment în legătură cu asta, a mormăit ea.

Cu umbra în spate, m-am îndreptat spre copacii înclinaţi şi înalţi.

— Emily, ce s-ar putea întâmpla? am întrebat-o eu.

Capitolul 2

Sub copaci era un aer cald şi umed. Aerul vâscos îmi bătea drept în faţă. Frunzele late de palmier erau aşa de jos, că, dacă îmi întindeam mâna, aproape le atingeam.

Buruieni aspre şi frunze de ferigă îmi zgâriau picioarele goale. Mi-aş fi dorit să am blugi, în loc de pantaloni scurţi. Stăteam aproape de sora mea în timp ce înaintam pe o potecă îngustă şi întortocheată. Binoclul agăţat de gâtul meu începuse să mi se pară greu. Mi-am dat seama că ar fi trebuit să îl las acasă.

— E aşa multă gălăgie aici, s-a plâns Emily, ocolind un buştean putred.

Avea dreptate. Cel mai surprinzător lucru în legătură cu mlaştina era zgomotul.

O pasăre cânta undeva deasupra. Altă pasăre îi răspundea cu triluri stridente. Insecte zumzăiau tare din toate părţile. Am auzit un *cioc-cioc-cioc* zgomotos, de parcă cineva bătea cu un ciocan în lemn. O ciocănitoare? Frunzele de palmier foşneau în timp ce se legănau. Trunchiurile copacilor subţiri trosneau. Sandalele mele lipăiau, afundându-se în pământul mlăştinos.

— Hei, priveşte! mi-a atras atenţia Emily, arătându-mi ceva.

Şi-a scos ochelarii de soare, ca să vadă mai bine.

Ajunseserăm la un iaz mic şi oval. Apa era de un verde-închis, pe jumătate umbrită. La suprafaţa ei pluteau nuferi albi, înclinându-se graţios deasupra frunzelor late şi verzi.

— Ce drăguţ, a spus Emily, gonindu-şi o insectă de pe umăr. O să mă întorc aici cu aparatul de fotografiat şi o să fac nişte poze cu iazul acesta. Uită-te ce lumină bună!

M-am uitat unde se uita şi ea. Marginea iazului era întunecată de umbre lungi. Dar lumina se strecura printre copaci la capătul celălalt, formând ceva ce semăna cu o perdea luminoasă care se revărsa în apa neclintită a iazului.

— E drăguţ, am spus eu admirativ.

Nu prea îmi plăceau iazurile. Mă interesa mai mult viaţa din sălbăticie.

Am mai lăsat-o pe Emily să admire iazul şi nuferii. Apoi, am ocolit iazul şi m-am dus în mlaştină.

Sandalele mele lipăiau pe pământul ud. În faţa mea, mii de ţânţari mici dansau în linişte într-o rază de lumină.

— Scârbos, a spus Emily. Nu îmi plac ţânţarii. Mă mănâncă pielea numai când mă uit la ei.

S-a scărpinat pe mâini.

Ne-am întors şi am văzut amândoi ceva fugind şi ascunzându-se după o buturugă răsturnată şi acoperită de muşchi.

— Hei, ce a fost *asta?* a ţipat Emily, apucându-mă de umăr.

— Un aligator, am strigat eu. Un aligator înfometat!

A scos un ţipăt scurt şi înspăimântat.

Am râs.

— Ce s-a întâmplat, Em? A fost doar o şopârlă.

M-a strâns tare de mână, încercând să mă facă să tresar de durere.

— Eşti un ciudat, Grady, a mormăit ea.

S-a mai scărpinat un pic pe mâini.

— Mă mănâncă pielea în mlaştina asta, a zis ea. Hai să ne întoarcem.

— Să mai mergem un pic, am insistat eu.

— Nu. Vino! Chiar vreau să mă întorc.

A încercat să mă tragă după ea, dar m-am smucit.

— Grady…

M-am întors şi am început să mă îndepărtez de ea, ducându-mă mai adânc în mlaştină. Am auzit din nou un ciocănit chiar deasupra mea. Frunzele joase de palmier se frecau una de cealaltă, legănate de un vânt uşor şi umed. Zumzăitul strident al insectelor s-a intensificat.

— Mă duc acasă şi te las aici, m-a ameninţat Emily.

Nu am băgat-o în seamă şi am continuat să mă îndepărtez. Ştiam că nu vorbeşte serios.

Sub picioarele mele trosneau frunze de palmier uscate, maronii. Fără să mă întorc, o puteam auzi pe Emily la câţiva metri de mine.

Altă şopârlă mică a fugit de-a curmezişul potecii, chiar în faţa mea. Parcă era o săgeată închisă la culoare, îndreptându-se spre tufişuri.

Terenul începea brusc să urce. Ne-am trezit căţărându-ne pe un deal mic, scăldat în lumina soarelui. Un fel de luminiş.

Pe obraji îmi curgeau picături de sudoare. Aerul era aşa de umed că aveam impresia că înot.

Odată ajunşi în vârful dealului, ne-am oprit să ne uităm în jur.

— Hei, alt iaz! am ţipat eu, alergând pe iarba grasă şi galbenă de mlaştină, grăbindu-mă spre malul apei.

Dar acest iaz arăta altfel.

Apa de un verde-închis nu era liniştită şi netedă. Aplecându-mă deasupra ei, am observat că era noroioasă şi groasă, precum ciorba de mazăre. Scotea nişte gâlgâieli şi pleoscăituri dezgustătoare în timp ce se învolbura.

M-am aplecat mai mult, ca să mă uit mai bine.

— E nisip mişcător! am auzit-o pe Emily strigând speriată.

Apoi, două mâini m-au împins cu putere din spate.

Capitolul 3

În timp ce începeam să mă scufund în iazul cu apă verde cu bulbuci, aceleaşi mâini m-au apucat de mijloc şi m-au tras înapoi.

Emily a chicotit.

— Ţi-am făcut-o! a strigat ea, ţinându-mă, ca să nu mă întorc şi să îi dau una.

— Hei, dă-mi drumul! am ţipat eu furios. Aproape m-ai împins în *nisip mişcător!* Nu e de râs!

A mai râs un pic, apoi mi-a dat drumul.

— Nu e nisip mişcător, prostule, a mormăit ea. E smârc.

— Ce?

M-am întors să mă uit la apa vâscoasă.

— E smârc. Smârc cu muşchi de turbă, a repetat ea energic. Tu nu ştii nimic?

— Ce e un smârc cu muşchi de turbă? am întrebat eu, nebăgând în seamă insultele ei.

Emily Atotştiutoarea. Mereu se laudă că ea ştie tot şi că eu sunt doar un prost. Dar ea ia note de nouă şi eu de zece. Deci cine e mai deştept?

— Pe asta ne-am axat anul trecut când am studiat mlaştinile şi pădurile tropicale, a spus ea cu mândrie. Iazul e vâscos pentru că aici creşte muşchiul de turbă. Muşchiul tot creşte. Absoarbe o cantitate de apă egală cu propria greutate multiplicată de douăzeci şi cinci de ori.

— E scârbos, am spus eu.

— De ce nu guşti un pic să vezi cum e? m-a îndemnat ea.

A încercat să mă împingă din nou, dar m-am ferit.

— Nu mi-e sete, am mormăit eu.

Mi-am dat seama că nu era o replică prea inteligentă, dar era singura care îmi venise în minte.

— Să mergem, a spus ea, ştergându-şi cu mâna sudoarea de pe frunte. Mi-e cald.

— Mda. Bine, am fost eu de acord cu jumătate de gură. A fost o plimbare destul de frumoasă.

Ne-am îndepărtat de turbărie şi am început să coborâm dealul.

— Hei, priveşte! am strigat eu, arătând spre două umbre care pluteau deasupra noastră, sub un nor alb.

— Vulturi, a spus Emily, punându-şi o mână la ochi în timp ce se uita în sus. *Cred* că sunt vulturi. Nu se vede prea bine. Dar sigur sunt mari.

I-am privit cum se îndepărtau în zbor. Apoi, am continuat să coborâm dealul, călcând cu grijă pe pământul umed şi nisipos.

Ne-am oprit să ne odihnim la picioarele dealului, sub copacii umbroşi.

Acum, transpiram de-a binelea. Ceafa mă frigea şi mă mânca. Am frecat-o cu o mână, dar a fost în zadar.

Vântul nu mai bătea. Aerul frigea. Nimic nu se clintea.

Nişte croncăniturі puternice m-au făcut să mă uit în sus. Două mierle enorme se uitau la noi de pe o creangă joasă de cedru. Au croncănit din nou, ca şi când ne-ar fi spus să plecăm.

— Pe aici, a spus Emily, oftând.

M-am dus după ea, simţind furnicături şi mâncărimi peste tot.

— Aş vrea să avem o piscină, am spus eu. Aş sări direct în ea cu hainele pe mine!

Am mers timp de câteva minute. Copacii se îndeseau. Lumina devenea din ce în ce mai slabă. Cărarea se termina. A trebuit să ne tăiem calea printre ferigi înalte şi cu multe frunze.

— N… nu cred că am mai trecut pe aici, m-am bâlbâit eu. Nu cred că am luat-o pe unde trebuia.

Ne-am uitat unul la altul, privindu-ne feţele înfricoşate.

Ne-am dat seama că ne pierduserăm. Definitiv.

Capitolul 4

— Nu îmi vine să *cred!* a ţipat Emily.

Strigătul ei le-a făcut pe cele două privighetori să zboare fâlfâind de pe creangă. S-au înălţat, ciripind cu putere.

— Ce *caut* eu aici? a ţipat ea.

Emily nu se descurcă în situaţiile de criză. Când i s-a dezumflat un cauciuc în timpul primelor ei lecţii de condus, acasă, în Burlington, a sărit din maşină şi a fugit!

Aşa că, nu mă aşteptam să fie calmă acum. Din moment ce ne pierduserăm în mijlocul unei mlaştini întunecate şi calde, mă aşteptam să intre în panică. Ceea ce a şi făcut.

Eu sunt cel mai calm din familie. Semăn cu tata. Calm şi raţional.

— Hai să ne uităm în ce direcţie e soarele, am spus eu, nebăgându-mi în seamă inima care stătea să îmi spargă pieptul.

— Care soare? a ţipat Emily, ridicând mâinile.

Era de-a dreptul întuneric. Palmierii cu frunzele lor mari formau un acoperiş destul de compact deasupra noastră.

— Ei bine, putem să ne uităm la muşchi, am sugerat eu.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

— Nu creşte muşchi în partea dinspre nord a copacilor?

— Spre est, cred, a mormăit Emily. Sau înspre vest?

— Sunt aproape sigur că spre nord, am insistat eu, privind în jur.

— Aproape sigur? La ce ne foloseşte asta? a ţipat ea cu o voce stridentă.

— Lasă muşchiul, am spus eu, dându-mi ochii peste cap. Nici nu sunt sigur cam arată muşchiul.

Ne-am uitat unul la altul pentru mult timp.

— Nu luai tu cu tine o busolă oriunde mergeai? a întrebat Emily cu o voce tremurândă.

— Mda. Când aveam patru ani, am răspuns eu.

— Nu îmi vine să cred că suntem aşa proşti, s-a văitat Emily. Trebuia să fi luat cu noi unul dintre transmiţătoarele radio. Ştii tu, din cele pentru căprioare. Şi tata ar fi putut să ne găsească.

— Ar fi trebuit să îmi iau blugi, am mormăit eu, observând nişte umflături mici şi roşii pe călcâi.

Să fi fost iederă otrăvitoare? Un fel de urticarie?

— Ce să facem? a întrebat Emily agitată, ştergându-şi cu

mâna fruntea de transpiraţie.
— Să urcăm din nou pe deal, cred, i-am spus eu. Acolo nu erau copaci. Era soare. Odată ce vedem unde e soarele, putem să ne dăm seama pe unde să o luăm.
— Dar în care direcţie era dealul? a întrebat Emily.
M-am întors. Să fie în spate? La dreapta? M-a trecut un fior de gheaţă când mi-am dat seama că nu eram sigur.
Am ridicat din umeri.
— Chiar că ne-am pierdut, am murmurat eu oftând.
— Să o luăm pe aici, a spus Emily, începând să se îndepărteze. Simt că pe aici e. Dacă ajungem la mlaştina aia, vom şti că mergem pe unde trebuie.
— Şi dacă nu ajungem? am întrebat eu.
— O să ajungem la altceva, poate, a răspuns ea.
Genial!
Dar nu vedeam la ce îmi ajuta să mă cert cu ea. Aşa că am urmat-o.
Am mers tăcuţi, însoţiţi din toate părţile de zumzăitul insectelor şi speriaţi de strigătele păsărilor. După o scurtă vreme, am ajuns la un pâlc de trestii înalte şi tari.
— Am mai trecut pe aici? a întrebat Emily.
Nu îmi puteam aminti. Am împins o trestie, ca să înaintez, şi mi-am dat seama că pe mâna mea era ceva lipicios.
— Scârbos!
— Hei, uite!
Ţipătul entuziasmat al lui Emily m-a făcut să îmi dezlipesc privirea de mizeria verde de pe mâna mea.
Mlaştina! Era chiar în faţa noastră. Era aceeaşi mlaştină la care ne opriserăm mai înainte.
— Ura! a ţipat Emily. *Ştiam* că am dreptate. Am presimţit.
Priveliştea mlaştinii verzi şi învolburate ne-a înveselit pe amândoi. Imediat ce am trecut de ea, am început să alergăm. Ştiam că eram pe drumul cel bun, aproape de casă.
— Bravo! am strigat eu fericit, alergând pe lângă sora mea. Bravo!
Chiar mă simţeam bine din nou.
Apoi, ceva s-a întins după mine, m-a apucat de gleznă şi m-a tras în jos, pe pământul mlăştinos.

Capitolul 5

Am căzut tare, pe coate şi genunchi.

Mi-a sărit inima din piept.

Am simţit gust de sânge.

— Ridică-te! Ridică-te! ţipa Emily.

— M-a... m-a prins! am strigat eu cu o voce stinsă, tremurândă.

Bătăile inimii mele au devenit adevărate bubuituri. Din nou, am simţit gust de sânge.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Emily râzând.

Râzând?

— E doar o rădăcină de copac, mi-a spus ea, arătându-mi-o cu mâna.

M-am uitat încotro îmi arăta ea şi mi-am dat seama imediat că nu mă trăsese nimic în jos. Călcasem pe una dintre multele rădăcini de copac arcuite deasupra pământului.

M-am holbat la rădăcina în formă de os. Era îndoită la mijloc şi semăna cu un picior slab şi alb.

Dar ce a fost cu gustul de sânge pe care l-am simţisem?

Mă durea buza. Mi-o muşcasem când căzusem.

Cu un oftat profund, m-am ridicat în picioare. Mă dureau genunchii. Buza îmi pulsa. Sângele se scurgea de-a lungul bărbiei mele.

— Ai fost cam stângaci, a spus Emily încet. Apoi, a adăugat: Te simţi bine?

A scuturat nişte frunze uscate de pe spatele tricoului meu.

— Mda, cred, am răspuns eu, încă tremurând. Chiar am crezut că m-a prins ceva.

M-am forţat să râd.

Şi-a pus mâna pe umărul meu şi am început din nou să mergem unul lângă altul, mai încet ca înainte.

Raze subţiri de lumină se strecurau printre frunzele dese ale copacilor, lăsând urme pe pământ, în faţa noastră. Părea ireal, ca într-un vis.

Un animal a fugit cu zgomot printre arbuştii mici şi înghesuiţi din dreapta noastră. Eu şi Emily nici măcar nu ne-am întors să ne uităm. Voiam doar să ajungem acasă.

Nu ne-a trebuit mult până să ne dăm seama că mergem în direcţia greşită.

Ne-am oprit la marginea unui luminiş mic şi rotund. Păsările ciripeau zgomotos deasupra noastră. Un vânt uşor făcea frunzele de palmier să se frece şi să foşnească.

— Ce sunt chestiile astea uriaşi şi gri? am întrebat eu, zăbovind în spatele surorii mele.

— Ciuperci, cred, a răspuns ea încet.

— Ciuperci cât o minge de fotbal, am mormăit eu.

Am văzut amândoi coliba, în acelaşi timp.

Era ascunsă în umbra a doi chiparoşi, în spatele câmpului cu ciuperci uriaşe, la capătul celălalt al luminişului.

Ne uitam amândoi la ea miraţi, studiind-o în linişte. Am făcut câţiva paşi spre ea. Apoi încă vreo câţiva.

Coliba era mică, joasă, nu cu mult mai înaltă ca mine. Avea un fel de acoperiş de paie, făcut din fâşii lungi de iarbă uscată. Pereţii erau făcuţi din straturi de frunze de palmier uscate.

Uşa, construită din crengi subţiri de copac legate una de alta, era închisă. Nu era nici o fereastră.

La câţiva metri de uşă, se afla un morman rotund de cenuşă gri. Era o urmă a unui foc de tabără.

Am văzut o pereche de cizme de muncă scofâlcite şi vechi într-o parte a colibei. Lângă ea erau mai multe conserve goale şi o sticlă de plastic de apă, tot goală, storcită.

M-am întors spre Emily şi i-am şoptit:

— Crezi că locuieşte cineva aici? În mijlocul mlaştinii?

A ridicat din umeri, cu o expresie de frică întipărită pe faţă.

— Dacă locuieşte cineva aici, poate o să ne spună în ce direcţie să o luăm ca să ajungem acasă, am sugerat eu.

— Poate, a murmurat Emily.

Privirea ei era aţintită asupra colibei mici acoperite de o umbră albăstruie.

Ne-am mai apropiat cu câţiva paşi.

„De ce şi-ar dori cineva să locuiască într-aşa o colibă mică în mijlocul unei mlaştini?” mă întrebam eu.

Un răspuns mi-a trecut prin minte: „Pentru că, oricine ar fi, vrea să se ascundă de lume“.

— E o ascunzătoare, am mormăit eu, fără să îmi dau seama că vorbeam cu voce tare. Un criminal. Un jefuitor de bănci. Sau un *ucigaş.* Se ascunde aici.

— Sssss!

Emily mi-a pus un deget pe gură, ca să tac, lovindu-mă la buza tăiată. M-am dat înapoi.

— E cineva acasă? a strigat ea.

Vocea ei era stinsă şi tremurândă, aşa de stinsă că de-abia am auzit-o.

— E cineva acasă? a repetat ea ceva mai tare.

M-am decis să mă alătur ei. Am strigat amândoi:

— E cineva acasă? E cineva aici?

Am ascultat.

Nici un răspuns.

Ne-am îndreptat spre uşa joasă.

— E cineva aici? am mai strigat eu o dată.

Apoi, am pus mâna pe clanţă.

Capitolul 6

Chiar atunci când eram pe punctul de a trage de uşa din lemn neprelucrat, s-a deschis dintr-odată, aproape lovindu-ne pe amândoi. Am sărit înapoi, în timp ce un bărbat a apărut din întunericul colibei.

Se holba la noi cu nişte ochi sălbatici şi negri. Avea un păr lung, cărunt, care îi trecea de umeri şi era legat la spate într-o coadă de cal.

Faţa lui era de un roşu aprins, arsă de soare, poate. Sau poate roşie de mânie. Se uita la noi cu o privire mânioasă şi ameninţătoare, stând aplecat din cauza colibei mici.

Purta un tricou alb şi larg, pătat şi şifonat peste nişte pantaloni negri de categorie grea, care îi atârnau peste sandale.

Şi se uita la noi cu acei ochi negri uimitori, cu gura deschisă, lăsând să se vadă şiruri de dinţi galbeni şi ascuţiţi.

Ducându-mă mai aproape de sora mea, am făcut un pas înapoi.

Voiam să îl întreb cine era, de ce locuia în mlaştină. Voiam să îl întreb dacă ne poate ajuta să găsim drumul spre casă.

O mulţime de întrebări îmi treceau prin minte.

Dar tot ce am putut să spun a fost:

— Mmm... Îmi pare rău.

Apoi, am observat că Emily fugise deja. Coada ei de cal îi flutura în spate în timp ce trecea printre buruienile înalte.

Şi, după o secundă, fugeam şi eu după ea. Inima îmi bătea cu putere. Sandalele mele se afundau cu zgomot în pământul moale.

— Hei, Emily, aşteaptă-mă! Aşteaptă-mă!

Fugeam pe covorul dur de frunze şi rămurele moarte.

În timp ce mă străduiam să o ajung, am aruncat o privire în spate şi am scos un ţipăt de groază:

— Emily, ne urmăreşte!

Capitolul 7

Aplecat mult înainte, omul din colibă ne urmărea cu hotărâre, făcând paşi mari. Mâinile i se balansau repede. Gâfâia şi gura îi era deschisă, zărindu-i-se dinţii ascuţiţi.

— Fugi! a strigat Emily. Fugi!

Alergam de-a lungul unei cărări înguste printre buruienile înalte. Copacii începeau să se rărească. Treceam prin zone când umbrite, când însorite.

— Emily, aşteaptă! am strigat eu cu respiraţia tăiată.

Dar nu a încetinit.

Un iaz lung şi îngust a apărut în dreapta noastră. Copaci ciudaţi se ridicau din mijlocul apei. Trunchiurile subţiri erau înconjurate de rădăcini negre şi încâlcite. Copaci de mangrove.

Voiam să mă opresc şi să mă uit la copacii ciudaţi. Dar nu aveam timp de admirat priveliştea.

Am fugit de-a lungul malului iazului, cu sandalele afundându-mi-se în solul mlăştinos. Apoi, cu pieptul din ce în ce mai greu, cu gâtul lipsit de aer şi uscat, m-am dus după Emily în timp ce cărarea o cotea printre copaci.

O durere ascuţită într-o parte m-a făcut să ţip. M-am oprit din alergat. Mi-am tras sufletul.

— Hei, a plecat, a spus Emily, înghiţind cu greu.

S-a oprit la câţiva metri de mine şi s-a proptit de un trunchi de copac.

— Ne-a pierdut urma.

M-am încovoiat, încercând să scap de durerea pe care o simţeam într-o parte. După puţin timp, respiraţia mea a revenit la normal.

— Ciudat, am spus eu.

Nu puteam să mă gândesc la nimic altceva.

— Mda. Ciudat, a fost de acord Emily.

A venit la mine şi m-a îndreptat.

— Te simţi bine?

— Cred.

Cel puţin îmi trecuse durerea. Mereu mă doare în partea dreaptă când alerg mult. Acum, mă duruse mai tare decât de obicei. De obicei, nu alerg să îmi salvez viaţa!

— Vino, a spus Emily.

Mi-a dat drumul şi a început să meargă repede pe cărare.

— Hei, locul ăsta mi se pare cunoscut, am spus eu.

Am început să mă simt mai bine. Am început să alerg. Am trecut de pâlcuri de copaci şi de ferigi care arătau cunoscut. Am putut vedea amprentele noastre pe solul nisipos, îndreptându-se spre partea opusă. După puţin timp, am văzut curtea noastră.

— Casă, dulce casă! am strigat eu.

Eu şi Emily am ieşit dintre copacii joşi şi am început să alergăm pe iarbă spre casă.

Mama şi tata erau în curte aranjând mobila de exterior. Tata încerca să monteze o umbrelă în masa albă. Mama spăla şezlongurile albe cu furtunul din grădină.

— Hei, bine aţi revenit! a spus tata, zâmbind.

— Am crezut că v-aţi pierdut, a spus mama.

— Ne-am pierdut! am strigat eu cu răsuflarea tăiată.

Mama a închis robinetul, oprind apa.

— Ce aţi făcut?

— Un bărbat ne-a urmărit! a spus Emily. Un bărbat ciudat cu păr lung şi cărunt.

— Stă într-o colibă. În mijlocul mlaştinii, am adăugat eu, trântindu-mă într-unul dintre şezlonguri.

Era ud, dar nu îmi păsa.

— Hm? V-a urmărit?

Tata şi-a micşorat ochii îngrijorat. Apoi, a spus:

— Am auzit în oraş că e un pustnic pe aici.

— Da, ne-a urmărit! a repetat Emily.

Faţa ei, de obicei palidă, era de un roşu aprins. Coada i se desfăcuse şi părul îi cădea liber şi dezordonat în jurul feţei.

— A… a fost înfricoşător.

— Mi-a spus despre el un tip de la magazinul cu articole de menaj, a zis tata. A spus că e ciudat, dar total inofensiv. Nimeni nu ştie cum îl cheamă.

— Inofensiv? a ţipat Emily. Atunci, de ce ne-a urmărit?

Tata a ridicat din umeri.

— Eu doar am spus ce am auzit. E evident că a trăit în mlaştină cea mai mare parte a vieţii. Singur. Nu vine niciodată în oraş.

Mama a lăsat furtunul şi s-a dus la Emily. A pus o mână pe umărul ei. În lumina strălucitoare a soarelui, parcă erau surori. Ambele sunt înalte şi slabe, cu păr lung, drept şi blond. Eu semăn mai mult cu tata. Păr creţ şi şaten. Ochi negri. Un pic gras.

— Poate nu ar trebui să se mai ducă singuri în mlaştină, a

spus mama, muşcându-şi îngrijorată buza de jos.

A început să îi strângă părul lui Emily la loc într-o coadă de cal.

— Se presupune că pustnicul e total inofensiv, a repetat tata.

Încă se chinuia să pună umbrela în suportul de ciment. De fiecare dată când o lăsa în jos, i se închidea.

— Stai, tată! Te ajut eu.

M-am băgat sub masă şi am introdus baza umbrelei în suport.

— Nu îţi face griji, a spus Emily. *Eu* nu o să mai intru în mlaştina aia. S-a scărpinat pe ambii umeri. O să am mâncărimi tot restul vieţii! a mormăit ea.

— Am văzut multe lucruri frumoase, am spus eu, începând să mă simt din nou ca de obicei. O turbărie şi mangrove…

— Ţi-am spus că asta va fi o experienţă, a spus tata, aranjând scaunele albe în jurul masei.

— Ce mai experienţă, a mormăit Emily, dându-şi ochii peste cap. Mă duc să fac un duş. Poate dacă stau acolo o oră sau ceva de genul ăsta, nu o să mai am mâncărimi.

Mama a dat din cap, uitându-se la Emily cum se îndrepta cu paşi apăsaţi spre uşa din spate.

— O să fie un an greu pentru Em, a mormăit ea.

Tata şi-a şters mâinile murdare de blugi.

— Vino cu mine, Grady, a spus el, făcându-mi semn să îl urmez. E timpul să hrănim căprioarele.

La cină, am mai vorbit despre mlaştină. Tata ne-a povestit cum fuseseră urmărite şi apoi prinse căprioarele de mlaştină pe care le folosea pentru experimentul său.

Tata şi cei care îl ajutaseră căutaseră prin pădurile sud-americane săptămâni întregi. Folosiseră puşti cu tranchilizante ca să prindă căprioarele. Apoi, fusese nevoie să aducă elicoptere să scoată căprioarele, care nu fuseseră prea încântate de ideea de a zbura.

— Mlaştina pe care aţi explorat-o voi în după-masa asta, a spus el, învârtindu-şi spaghetele pe furculiţă. Ştiţi cum i se zice? Mlaştina Fever[1]. Cel puţin aşa îi zic localnicii, oricum.

— De ce? a întrebat Emily. Pentru că e prea cald acolo?

Tata a mestecat şi a înghiţit o îmbucătură de spaghete. Avea pete portocalii de ketchup la ambele colţuri ale gurii.

---

1 Febră (în lb. engl. în orig.)

— Nu ştiu de ce i se spune mlaştina Fever. Dar sunt sigur că o să aflăm noi până la urmă.
— Poate a fost descoperită de un tip pe nume domnul Fever, a glumit mama.
— Vreau acasă, în Vermont, s-a plâns Emily.

După cină, şi mie mi s-a făcut dor de casă. Am luat o minge de tenis din spatele casei. M-am gândit că aş putea să o arunc de perete şi să o prind, aşa cum făceam acasă.
Dar ţarcul căprioarelor era în drum.
M-am gândit la cei mai buni prieteni ai mei din Burlington, Ben şi Adam. Locuiserăm în acelaşi bloc şi obişnuiam să ieşim afară după cină. Ne jucam cu mingea sau ne duceam pe teren şi pierdeam timpul.
Uitându-mă la căprioare, care păşteau la un capăt al ţarcului, mi-am dat seama că îmi era dor de prietenii mei. Mă întrebam ce făceau în momentul de faţă. Poate pierdeau timpul în curtea lui Ben.
Trist, eram pe punctul de a intra să mă uit la televizor, când o mână m-a prins din spate.
Pustnicul din mlaştină!

Capitolul 8

„M-a găsit!

Pustnicul din mlaştină m-a găsit! Şi acum m-a prins!”

Acestea erau gândurile mele.

M-am întors şi am scos un ţipăt de uimire când am văzut că nu era pustnicul din mlaştină. Era un băiat.

— Bună, a spus el. Credeam că m-ai văzut. Nu am vrut să te sperii.

Avea o voce caraghioasă, joasă şi răguşită.

— O. Mmm… nu e nimic, m-am bâlbâit eu.

— Te-am văzut în curte, a spus el. Locuiesc acolo.

A arătat spre a doua casă de la a noastră.

— De-abia te-ai mutat?

I-am făcut semn că da.

— Mda. Sunt Grady Tucker.

Am aruncat în sus mingea de tenis, apoi am prins-o.

— Cum te cheamă?

— Will. Will Blake, a spus el cu vocea lui răguşită.

Era cam de aceeaşi înălţime cu mine, dar era mai robust, mai mare. Umerii lui erau mai laţi. Gâtul lui era mai gros. Semăna cu un înaintaş de la fotbal.

Avea un păr de un şaten-închis, tăiat foarte scurt. În creştetul capului era drept şi scurt, iar pe părţi era lins. Purta un tricou cu dungi albe şi albastre şi nişte pantaloni din pânză de doc tăiaţi deasupra genunchilor.

— Câţi ani ai? a întrebat el.

— Doisprezece, am răspuns eu.

— Şi eu, mi-a spus el, uitându-se la căprioare, pe deasupra umărului meu.

— Credeam că ai în jur de unsprezece ani. Adică, pari mai mic.

M-am simţit insultat de această remarcă, dar m-am decis să nu o bag în seamă.

— De cât timp trăieşti aici? am întrebat eu, aruncând mingea de tenis dintr-o mână într-alta.

— De câteva luni, a spus Will.

— Mai sunt pe aici şi alţi copii de vârsta noastră? am întrebat eu, aruncând o privire către şirul de şase case.

— Mda. Unul, a răspuns Will. Dar e fată. Şi e cam ciudată.

Pe cer, soarele se ascundea după copacii din mlaştină. Cerul era de un roşu-închis. Aerul s-a răcit dintr-odată. Uitându-mă la cer, am putut vedea luna palidă, aproape plină.

Will s-a îndreptat spre ţarcul în care se aflau căprioarele şi eu m-am dus după el. Mergea cu paşi apăsaţi, umerii lui mari legănându-se ritmic. Şi-a băgat mâna prin gardul de sârmă şi a lăsat o căprioară să îl lingă.

— Şi tatăl tău lucrează la Serviciile Forestiere? a întrebat el, cu ochii la căprioare.

— Nu, i-am spus eu. Mama şi tata sunt ambii oameni de ştiinţă. Studiază aceste căprioare.

— Ce căprioare ciudate! a spus Will. Şi-a scos mâna umedă din ţarc şi a ridicat-o. Scârbos. Salivă de căprioară.

Am râs.

— Se numesc căprioare de mlaştină, i-am spus eu.

I-am aruncat mingea de tenis. Ne-am îndepărtat de ţarcul căprioarelor şi am început să aruncăm mingea de la unul la altul.

— Ai fost în mlaştină? a întrebat el.

Am scăpat mingea şi a trebuit să alerg după ea prin iarbă.

— Mda. După-amiaza asta, i-am spus eu. Eu şi sora mea şi ne-am pierdut.

A chicotit.

— Ştii de ce se numeşte mlaştina Fever? am întrebat eu, aruncându-i mingea cu boltă.

Începea să se întunece, nu mai vedeam bine. Dar el a prins mingea cu o singură mână.

— Mda. Mi-a povestit tata, a spus Will. Cred că s-a întâmplat acum o sută de ani. Poate mai mult. Toţi locuitorii din oraş au făcut o febră ciudată.

— Toţi? am întrebat eu.

Mi-a făcut semn că nu.

— Toţi care au fost în mlaştină.

A oprit mingea şi s-a apropiat de mine.

— Tata mi-a spus că febra ţinea săptămâni întregi, uneori poate chiar luni. Mulţi oameni au murit din cauza asta.

— Oribil, am murmurat eu, aruncând o privire, prin curte, spre copacii întunecaţi de la marginea mlaştinii.

— Şi cei care nu au murit din cauza febrei au început să se poarte foarte ciudat, a continuat Will. Avea nişte ochi mici şi rotunzi. În timp ce povestea, ochii îi sclipeau. Au început să zică tot felul de chestii fără sens, ilogice, nişte prostii. Şi nu puteau

să meargă prea bine. Cădeau des sau mergeau în cercuri.

— Ciudat, am spus eu, cu ochii încă spre mlaştină.

Cerul se făcuse din roşu, roşu-închis. Luna aproape plină parcă devenise mai strălucitoare.

— Încă de pe atunci, i se spune mlaştina Fever, a spus Will, terminându-şi povestea.

Mi-a aruncat uşor mingea de tenis.

— Ar fi bine să mă duc acasă.

— L-ai văzut vreodată pe pustnicul din mlaştină? am întrebat eu.

Mi-a făcut semn că nu.

— Nu. Am auzit despre el, dar nu l-am văzut niciodată.

— Eu l-am văzut, i-am spus eu. Eu şi sora mea l-am văzut după-amiaza asta. I-am găsit coliba.

— Mişto! a spus Will. Aţi vorbit cu el sau ceva de genul ăsta?

— Nici gând, i-am răspuns eu. Ne-a urmărit.

— V-a urmărit?

Will a devenit gânditor.

— De ce?

— Nu ştiu. Eram destul de speriaţi, am recunoscut eu.

— Trebuie să plec, a spus Will.

A început să alerge spre casă.

— Hei, poate mergem împreună să explorăm mlaştina, a strigat el.

— Mda. Grozav! i-am răspuns eu.

Mă simţeam un pic mai înviorat. Îmi făcusem un prieten nou. Mă gândeam că poate nu va fi aşa greu să locuiesc aici.

L-am urmărit pe Will cum se îndrepta spre casa lui, a doua de la a mea. Casa lui arăta aproape la fel ca a noastră, doar că nu avea nici un ţarc cu căprioare în curte, bineînţeles.

Am văzut un leagăn, un topogan mic şi un balansoar în curtea lui. M-am întrebat dacă nu cumva are un frate sau o soră mai mică.

În timp ce mă îndreptam spre casă, mă gândeam la Emily. Ştiam că va fi geloasă că îmi făcusem un prieten. Săraca Emily era de-a dreptul tristă fără prostul ăla de Martin lângă ea.

Niciodată nu îmi plăcuse Martin. Mereu îmi spunea: „Puştiule".

Am văzut una dintre căprioare aşezându-se, îndoindu-şi graţios picioarele. Încă o căprioară a făcut la fel. Se pregăteau pentru noapte.

Am intrat şi m-am alăturat familiei mele în camera de zi. Se

uitau la o emisiune despre rechini pe Discovery Channel. Părinţilor mei *le place* Discovery Channel. Ce mai surpriză, nu?

M-am uitat şi eu puţin. Apoi, mi-am dat seama că nu mă simţeam prea bine. Mă durea capul şi tâmplele îmi pulsau puternic. Şi aveam frisoane.

I-am spus mamei. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre scaunul meu.

— Eşti puţin îmbujorat, a spus ea, examinându-mă cu atenţie.

A pus o mână rece pe fruntea mea şi a ţinut-o acolo pentru câteva secunde.

— Grady, cred că ai puţină febră, a zis ea.

Capitolul 9

După câteva nopţi, am auzit urletele ciudate şi înfricoşătoare pentru prima dată.

Febra mea trecuse de treizeci şi opt de grade şi rămăsese aşa timp de o zi. Apoi, îmi trecuse. Apoi, îmi revenise.

— E febra mlaştinii! le-am spus eu părinţilor mai târziu în acea noapte. Destul de curând o să încep să mă port ciudat.

— *Deja* te porţi ciudat, m-a tachinat mama.

Mi-a dat un pahar cu suc de portocale.

— Bea. Continuă să bei.

— Dacă beau, nu îmi va trece febra mlaştinii, am insistat eu trist, dând paharul la o parte. Nu are leac.

Mama a scos nişte sunete dezaprobatoare. Tata a continuat să citească revista de ştiinţă.

În noaptea aceea, am avut vise ciudate, vise neliniştitoare. Eram înapoi în Vermont, alergând prin zăpadă. Ceva mă urmărea. Credeam că poate e pustnicul din mlaştină. Alergam şi iar alergam. Îmi era foarte frig. Tremuram în visul meu.

M-am întors să văd cine mă urmăreşte. Nu era nimeni. Şi, dintr-odată, m-am trezit în mlaştină. Mă scufundam. Se învolbura în jurul meu, verde şi vâscoasă, scoţând sunete scârboase, absorbindu-mă.

Mă trăgea în jos. În jos…

Urletele m-au trezit.

M-am ridicat în pat şi m-am uitat pe fereastră la luna aproape plină. Era chiar lângă geamul meu, argintie şi strălucitoare, pe cerul albastru-închis.

Alt urlet prelung s-a auzit în noapte.

Mi-am dat seama că tremuram din toate încheieturile. Transpiram. Bluza de pijama mi se lipise de spate.

Strângând pledul cu ambele mâini, ascultam cu atenţie.

Alt urlet. Plânsul unui animal.

Din mlaştină?

Urletele erau aşa aproape. Chiar lângă fereastră. Urlete lungi şi furioase.

M-am dat jos de sub pled şi am pus picioarele pe podea. Încă tremuram şi am avut ameţeli când m-am ridicat în picioare. Cred că tot aveam febră.

Alt urlet prelung.

Cu picioarele tremurându-mi, m-am dus pe hol. Trebuia să aflu dacă şi părinţii mei auziseră urletele.

Mergând pe întuneric, m-am lovit de o măsuţă joasă de pe hol. Nu eram obişnuit cu casa asta nouă.

Picioarele mele erau reci ca nişte sloiuri de gheaţă, dar capul îmi frigea, de parcă ar fi fost pe jar. Masându-mi genunchiul la care mă lovisem, am aşteptat să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Apoi, am cotinuat să merg de-a lungul holului.

Camera părinţilor mei era chiar lângă bucătărie, în spatele casei. De-abia trecusem de bucătărie, când m-am oprit dintr-odată.

Ce a fost acel sunet?

O zgârietură.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Am înlemnit, mâinile nu mi s-au mai clintit.

Am ascultat.

S-a auzit din nou.

Mai tare ca bătăile inimii mele, s-a auzit.

Hârş, hârş, hârş.

Cineva – sau *ceva* – zgâria la uşa bucătăriei.

Apoi s-a auzit alt urlet. Îngrozitor de aproape.

Hârş, hârş, hârş.

Ce putea să fie? Un fel de animal? Lângă casă?

Un fel de animal de mlaştină urlând şi zgâriind la uşă?

Mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia mult timp. Am expirat cu un *hoooo* prelung, apoi am tras altă gură de aer.

Am ascultat cu atenţie, străduindu-mă să aud în ciuda zgomotului făcut de bătăile inimii mele.

Frigiderul a pornit. Zumzetul puternic aproape m-a făcut să sar în sus. Am pus mâinile pe bufet. Mâinile îmi erau la fel de reci ca picioarele, reci şi umede.

Am ascultat.

Hârş, hârş, hârş.

Am făcut un pas spre uşa de la bucătărie.

Un singur pas, apoi m-am oprit.

Un fior de frică mi-a trecut pe şira spinării.

Mi-am dat seama că nu eram singur.

Cineva era acolo, respirând chiar lângă mine în bucătăria întunecată.

Capitolul 10

Am icnit. Strângeam bufetul aşa de tare că mă durea mâna.

— Ci… cine e acolo? am şoptit eu.

Lumina din bucătărie s-a aprins.

— Emily!

I-am strigat numele, surprins şi uşurat:

— Emily…

— Ai auzit urletele? m-a întrebat ea, vorbind aproape în şoaptă. Ochii ei albaştri şi arzând se uitau într-ai mei.

— Mda. Ele m-au trezit, am confirmat eu. Par atât de furioase.

— Ca nişte strigăte de atac, a şoptit Emily. De ce arăţi aşa ciudat, Grady?

— Hm?

Întrebarea ei m-a surprins.

— Ai faţa roşie, a spus ea. Şi, uită-te la tine, tremuri tot.

— Cred că mi-a revenit febra, i-am spus eu.

— Febra mlaştinii, a mormăit ea, examinându-mă cu privirea. Poate că e vorba despre febra mlaştinii.

M-am întors spre uşa bucătăriei.

— Ai auzit zgârieturile? am întrebat eu. Ceva zgâria la uşa din spate.

— Da, a şoptit ea.

S-a uitat la uşă.

Am ascultat amândoi.

Linişte.

— Crezi că a scăpat vreo căprioară? m-a întrebat ea, făcând câţiva paşi spre uşă, cu mâinile încrucişate peste cămaşa ei de noapte roz cu alb.

— Crezi că o căprioară ar zgrepţăna la uşă? am întrebat eu.

Era o întrebare prostească, aşa că am izbucnit amândoi în râs.

— Poate voia un pahar cu apă! a spus Emily şi am râs din nou.

Era un râs nechibzuit. Un râs nervos.

Amândoi ne-am oprit brusc din râs în acelaşi timp şi am ascultat.

Alt urlet s-a auzit de afară, ca o sirenă de poliţie.

Am văzut ochii lui Emily îngustându-se de frică.

— E un lup! a spus Emily cu o şoaptă confidenţială.

Şi-a dus mâna la gura.

— Doar un lup poate să facă aşa, Grady.

— Nu zău, Emily, am început eu să protestez.

— Nu. Aşa e, a insistat ea. E un urlet de lup.

— Em, opreşte-te, am spus eu, aşezându-mă pe un taburet. În mlaştinile din Florida nu sunt lupi. Poţi să te uiţi în ghidurile turistice. Sau mai bine, întreabă-i pe mama şi pe tata. Lupii nu trăiesc în mlaştini.

A început să mă contrazică, dar o zgârietură la uşă a făcut-o să se oprească.

Hârş, hârş, hârş.

Am auzit-o amândoi. Amândoi am reacţionat icnind puternic.

— Ce e asta? am şoptit eu. Şi apoi, uitându-mă la faţa ei, am spus repede: Să nu spui că e un lup.

— N... nu ştiu, a răspuns ea, mâinile acoperindu-i faţa. Am recunoscut expresia ei de panică. Să îi chemăm pe mama şi pe tata.

Am pus mâna pe clanţă.

— Hai să aruncam doar o privire, am spus eu.

Nu ştiu de unde îmi venise dintr-odată curajul ăsta. Poate era din cauza febrei. Dar, brusc, am vrut să rezolv misterul.

Cine sau ce zgâria la uşă?

Era o cale bună de a afla – să deschid uşa şi să mă uit.

— Nu, Grady, aşteaptă! m-a rugat Emily.

Dar nu am băgat în seamă protestele ei.

Apoi, am tras de clanţa şi am deschis uşa de la bucătărie.

Capitolul 11

O rafală de vânt fierbinte şi umed a venit pe uşa deschisă. Cântecul greierilor mi-a învăluit urechile.

Ţinându-mă de uşă, am aruncat o privire în întunericul din curte.

Nimic.

Luna aproape plină, galbenă ca o lămâie, era sus pe cer. Şiruri subţiri de nori negri pluteau deasupra ei.

Greierii s-au oprit dintr-odată şi s-a lăsat o linişte deplină.

Era prea linişte.

M-am uitat în depărtare, spre întunericul din mlaştină.

Nimic nu se clintea. Nici un zgomot.

Am aşteptat să mi se obişnuiască ochii cu întunericul. Luna lumina discret iarba. În depărtare, puteam vedea conturul negru al copacilor înclinaţi de la marginea mlaştinii.

Cine sau ce zgrepţănase la uşă? Acum, se ascundeau în întuneric?

Urmărindu-mă?

Aşteptând să închid uşa, ca să înceapă iar cu urletele lor înfricoşătoare?

— Grady, închide uşa!

Din spate, am auzit vocea surorii mele. Părea aşa de speriată!

— Grady, vezi ceva? Vezi?

— Nu, i-am spus eu. Doar luna.

Am ieşit pe veranda din spate. Aerul era fierbinte şi plin de aburi, precum cel din baie după ce ai făcut un duş fierbinte.

— Grady, vino înapoi! Închide uşa!

Vocea lui Emily era slabă şi tremurândă.

M-am uitat spre ţarcul căprioarelor. Am văzut siluetele lor întunecate, nemişcate şi tăcute. Vântul fierbinte făcea iarbă să foşnească. Greierii au început să cânte din nou.

— E cineva? am strigat eu.

Imediat m-am simţit ca un prost.

Nu era nimeni.

— Grady, închide uşa. Acum.

Am simţit mâna lui Emily pe mâneca pijamalei mele. Mă trăgea înapoi în bucătărie. Am închis uşa şi am încuiat-o.

Faţa mea era umedă de la ceaţa nopţii. Aveam frisoane.

Genunchii îmi tremurau.

— Arăţi de parcă îţi e rău, a spus Emily. A aruncat o privire spre uşă, peste umărul meu. Ai văzut ceva?

— Nu, i-am răspuns eu. Nimic. E aşa de întuneric, chiar dacă e lună plină.

— Ce se întâmplă aici? ne-a întrerupt o voce aspră.

Tata s-a mişcat greoi prin bucătărie, aranjându-şi gulerul cămăşii lungi de noapte pe care o purta mereu.

— E trecut de miezul nopţii.

S-a uitat la Emily, la mine şi iar la Emily, în căutarea unui răspuns.

— Am auzit zgomote, a spus Emily. Urlete care veneau de afară.

— Şi, după aia, ceva zgâria la uşă, am adăugat eu, încercând să îmi opresc genunchii din tremurat.

— Vise provocate de febră, mi-a spus tata. Uitaţi-vă la voi. Eşti ca o roşie. Şi tu tremuri. Hai să vă iau temperatura. Trebuie că ardeţi.

S-a îndreptat spre baie să ia termometrul.

— Nu a fost un vis, a strigat Emily după el. Şi eu am auzit zgomotele.

Tata s-a oprit în uşă.

— Aţi verificat căprioarele?

— Mda. Sunt în regulă, am spus eu.

— Atunci, poate a fost doar vântul. Sau nişte animale din mlaştină. E greu să dormi într-o casă nouă. Sunetele sunt toate noi, necunoscute. Dar o să vă obişnuiţi după o vreme.

„Nu o să mă obişnuiesc *niciodată* cu urletele alea oribile”, mă gândeam eu cu încăpăţânare. Dar m-am dus înapoi în camera mea.

Tata mi-a luat temperatura. Era doar cu puţin peste normal.

— O să te faci bine până mâine, a spus el, învelindu-mă. Să nu mai umbli prin casă la noapte, bine?

Am mormăit un răspuns şi am căzut aproape instantaneu într-un somn adânc.

Iar am avut vise ciudate, neliniştitoare. Am visat că mergeam prin mlaştină. Auzeam urletele. Vedeam luna plină printre copacii subţiri din mlaştină.

Am început să fug. Şi apoi eram dintr-odată până la mijloc într-o mocirlă densă, verde. Şi urletele au continuat, unul după altul, ecoul lor auzindu-se printre copaci în timp ce mă afundam în mocirla întunecoasă.

Când m-am trezit în dimineaţa următoare, visul încă îmi rămăsese în minte. Mă întrebam dacă urletele fuseseră reale sau doar o parte din vis.

Dându-mă jos din pat, am observat că mă simţeam bine. Lumina aurie a soarelui pătrundea prin fereastră. Cerul era senin. Dimineaţa frumoasă m-a făcut să uit coşmarurile.

Mă întrebam dacă Will era pe-aproape în dimineaţa aceasta. Poate ar veni cu mine să explorăm mlaştina.

M-am îmbrăcat repede cu blugii albastru-deschis şi cu un tricou Raiders negru cu auriu. (Nu sunt fan Raiders. Doar îmi plac culorile lor.)

Am înghiţit un bol de cereale Frosted Flakes, am lăsat-o pe mama să îmi pună mâna pe frunte, ca să se asigure că nu mai aveam febră şi m-am dus repede spre uşa din spate.

— Stai. Aşteaptă! m-a strigat mama, lăsând jos cana de cafea. Unde te duci aşa devreme?

— Vreau să văd dacă Will e acasă, am spus eu. Poate ne ducem pe afară sau ceva de genul ăsta.

— Bine. Numai să nu exagerezi, m-a atenţionat ea. Îmi promiţi?

— Mda. Promit, am răspuns eu.

Am deschis uşa de la bucătărie, am ieşit în lumina orbitoare a soarelui şi am ţipat în timp ce un monstru enorm şi negru mi-a sărit pe piept şi m-a trântit la pământ.

Capitolul 12

— M-a… m-a *prins!* am ţipat eu în timp ce m-a trântit la pământ şi mi-a sărit pe piept.

— Ajutor! Mă… mă ling*e pe faţă!*

Eram aşa de uimit, că mi-a luat mult timp să îmi dau seama că atacatorul meu era un câine.

Până când mama şi tata au venit să mă salveze şi au început să tragă animalul mare de pe mine, am început să râd.

— Hei, mă gâdilă! Opreşte-te!

Mi-am şters cu mâinile saliva de câine de pe faţă şi m-am ridicat în picioare.

— *Tu* de unde ai apărut? a întrebat mama câinele.

Ea şi tata ţineau animalul enorm.

I-au dat drumul amândoi şi a rămas acolo dând fericit din coadă, gâfâind, cu limba lui mare şi roşie atârnându-i aproape până la pământ.

— E enorm! a spus tata. Trebuie să fie corcitură de ciobănesc.

Eu încă îmi ştergeam saliva lipicioasă de pe obraji.

— M-a speriat de moarte, am recunoscut eu. Nu-i aşa, amice?

M-am aplecat şi am bătut uşor câinele pe cap. A început să dea şi mai repede din coadă.

— Te place, a zis mama.

— Aproape m-a *omorât!* am spus eu. Uită-te la el. Trebuie să aibă mai mult de patruzeci de kilograme!

— *Tu* ai zgrepţănat la uşă noaptea trecută?

Emily apăruse în uşă, încă îmbrăcată cu tricoul lung pe care îl folosea drept cămaşă de noapte.

— Cred că asta a rezolvat misterul, mi-a spus ea, căscând somnoroasă şi dându-şi părul pe spate cu ambele mâini.

— Cred, am mormăit eu.

M-am aşezat în genunchi lângă câinele mare şi l-am mângâiat pe spate. A întors capul şi m-a lins pe obraz din nou.

— Ce scârbos! Termină! i-am spus eu.

— Oare al cui o fi? a spus mama, uitându-se gânditoare la câine. Grady, verifică-i zgarda! Poate are un medalion pe care îi scrie numele.

Am pus mâna pe gâtul gros al câinelui şi am căutat o zgardă în blana lui.

— Nu are nimic, am spus eu.
— Poate e vagabond, a zis Emily din bucătărie. Poate de asta ne zgâria la uşă azi-noapte.
— Mda, am spus eu repede. Are nevoie de un loc unde să trăiască.
— Ia stai, a rostit mama, dând din cap. Nu cred că avem nevoie de un câine acum, Grady. De-abia ne-am mutat şi…
— Dar *am nevoie* de un animal! am insistat eu. E aşa pustiu pe aici! Un câine ar fi nemaipomenit, mamă. Mi-ar ţine de urât.
— Ai căprioarele, a spus tata, încruntându-se.
S-a întors spre ţarc. Cele şase căprioare erau numai ochi şi urechi, uitându-se cu atenţie la câine.
— Nu poţi să plimbi o căprioară! am protestat eu. În plus, o să eliberăm căprioarele, nu?
— Câinele e probabil al cuiva, a spus mama. Nu poţi să iei orice câine care trece pe aici. În plus, e prea mare, Grady. E prea mare să…
— Hai, dă-i voie să îl păstreze, a strigat Emily din casă.
M-am uitat mirat la ea. Nu îmi aminteam ultima dată când eu şi Emily fuseserăm de acord într-o dispută de familie.
Discuţia a mai continuat câteva minute. Toţi au fost de acord că părea un câine blând şi drăguţ în ciuda dimensiunilor sale. Şi era, cu siguranţă, iubitor. Nu îl puteam opri să mă lingă.
Uitându-mă înainte, l-am văzut pe Will ieşind din casă şi îndreptându-se spre noi, pe pajişte. Purta un tricou albastru fără mâneci şi nişte colanţi albaştri, scurţi, de ciclism.
— Bună! Uite ce am găsit! am strigat eu.
L-am prezentat pe Will mamei şi tatălui meu. Emily era pe undeva prin camera ei să se îmbrace.
— Ai mai văzut câinele ăsta? l-a întrebat tata pe Will. E al vreunui vecin?
Will i-a făcut semn că nu.
— Nu. Nu l-am mai văzut.
A mângâiat cu grijă câinele pe cap.
— De unde ai venit, amice? am întrebat eu, uitându-mă în ochii câinelui.
Erau albaştri. Albaştri precum cerul.
— Arată mai mult ca un lup decât ca un câine, a spus Will.
— Mda. Chiar, am fost eu de acord. Tu făceai ca un lup azi-noapte? am întrebat câinele.
A încercat să mă lingă pe nas, dar m-am dat înapoi la timp.
M-am uitat la Will.

— Ai auzit urletele alea azi-noapte? Au fost chiar ciudate.

— Nu. Nu am auzit nimic, a răspuns Will. Dorm foarte adânc. Tata vine în camera mea şi îmi ţipă printr-un megafon să mă trezesc dimineaţa. Aşa el

Am râs cu toţii.

— *Chiar arată* ca un lup, a zis mama, uitându-se la ochii albaştri ai câinelui.

— Lupii sunt mai zvelţi, a observat tata. Au botul mai subţire. Poate fi *corcitură* de lup, cred. Dar nu e prea probabil în zona asta geografică.

— Hai să îl botezăm Wolf[2], am sugerat eu cu entuziasm. E numele perfect pentru el.

M-am ridicat în picioare.

— Bună, Wolf, i-am strigat eu câinelui. Wolf! Bună, Wolf!

Şi-a ciulit urechile.

— Vedeţi? Îi place numele! am spus eu. Wolf! Wolf!

A lătrat o dată la mine.

— Pot să îl păstrez? am întrebat eu.

Mama şi tata s-au uitat unul la altul.

— O să vedem, a spus mama.

În acea după-amiază, eu şi Will ne-am dus la mlaştină să explorăm. Încă îmi mai aminteam coşmarurile despre mlaştină. Dar făceam tot ce puteam să le uit.

Era o zi fierbinte. Soarele ardea pe un cer senin, fără nori. În timp ce treceam prin curtea mea, speram să fie mai răcoare în umbra frunzelor mlaştinii.

M-am uitat la Wolf. Dormea pe o parte în soarele fierbinte, cu picioarele întinse înainte.

Îi dădusem să mănânce, înainte de prânz, nişte resturi de friptură de vită de la cina de seara trecută. Le înfulecase înfometat. Apoi, după ce băuse un castron întreg de apă, se culcase în iarba de lângă veranda din spate.

Eu şi Will ne-am dus pe cărarea murdară de sub copacii înclinaţi. Patru sau cinci fluturi Monarhi negru cu portocaliu zburau deasupra unui pâlc de flori sălbatice înalte.

— Hei! am ţipat eu în timp ce am intrat cu piciorul într-un loc mlăştinos din noroi. Când mi-am scos tenisul de acolo, era plin de nisip umed.

— Ai văzut mlaştina? m-a întrebat Will. Este frumoasă.

---

2 Lup (în lb. engl. în orig.)

— Mda. Să mergem acolo, am spus eu cu entuziasm. Putem să aruncăm cu beţe sau chestii de-astea şi să ne uităm cum se scufundă.

— Crezi că s-a înecat cineva în mlaştină? m-a întrebat Will gânditor.

A gonit un ţânţar de pe fruntea lui lată, apoi şi-a trecut degetele prin părul scurt şi şaten.

— Poate, am răspuns eu, urmându-l în timp ce ieşea de pe cărare şi se îndrepta spre un pâlc mare de trestii înalte.

— Crezi că te înghite, ca nisipul mişcător?

— Tata spune că aici nu există nisip mişcător, a zis Will.

— Pariez că e, i-am spus eu. Pariez că au fost oameni care au căzut în mlaştină din greşeală şi care au fost înghiţiţi. Dacă am fi adus o undiţă, am fi putut să le pescuim oasele.

— Scârbos, a spus el.

Mergeam pe un covor de frunze ruginii, moarte. Tenişii noştri se afundau zgomotos în mâl în vreme ce înaintam printre palmieri spre mlaştină.

Dintr-odată, Will s-a oprit.

— Ssssss.

A dus un deget la buze.

Şi eu auzisem.

Trosnituri în spatele nostru.

Paşi.

Am stat neclintiţi, ascultând cu atenţie. Paşii s-au apropiat.

Ochii de culoare închisă ai lui Will s-au îngustat de frică.

— Cineva ne urmăreşte, a murmurat el. E pustnicul mlaştinii!

Capitolul 13

— Repede, ascunde-te! am strigat eu.

Will s-a băgat după un pâlc des de iarbă înaltă. Am încercat să mă duc după el, dar nu era loc pentru amândoi.

Târându-mă pe coate şi genunchi, am căutat frenetic ceva după care să mă ascund.

Trosniturile de frunze moarte se auzeau mai tare. Paşii se apropiau cu viteză.

M-am târât după nişte mărăcini. Nu. Nu pot să mă ascund aici.

Ferigile de lângă mine erau prea mici.

Paşii se auzea mai aproape.

Mai aproape.

— Ascunde-te! Ascunde-te! m-a îndemnat Will.

Dar nu aveam unde să mă ascund. Eram pierdut.

M-am ridicat în picioare chiar în momentul în care urmăritorul nostru s-a arătat.

— Wolf! am ţipat eu.

Coada câinelui a început să se mişte energic imediat ce m-a văzut. A lătrat fericit şi a sărit.

— Nu! am reuşit eu să ţip.

Labele lui din faţă m-au atins cu putere pe piept. M-am împiedicat de iarba înaltă din spatele meu şi am căzut peste Will.

— Hei! a strigat el şi s-a ridicat în picioare.

Wolf a lătrat fericit şi aproape m-a asfixiat încercând să mă lingă pe faţă.

— Wolf, jos! Jos! am ţipat eu.

M-am ridicat şi am început să îmi curăţ tricoul de frunzele moarte.

— Wolf, trebuie să nu mai faci asta, băiete, i-am spus eu. Nu eşti un căţeluş, ştii?

— Cum ne-a găsit? a întrebat Will, scoţându-şi un scai din partea posterioară a colanţilor.

— Are un nas bun, cred, am răspuns eu, uitându-mă la câinele care gâfâia fericit. Poate e corcitură de câine de vânătoare sau ceva de genul ăsta.

— Hai la mlaştină, a spus Will nerăbdător.

A luat-o înainte, dar Wolf a trecut pe lângă el, aproape

dărâmându-l jos, şi a continuat să meargă grăbit spre mlaştină, picioarele lui puternice făcând paşi mari şi hotărâţi.

— Wolf se poartă de parcă ar şti unde mergem, am spus eu un pic surprins.

— Poate a mai fost aici, a răspuns Will. Poate e un câine al mlaştinii.

— Poate, am spus eu gânditor, uitându-mă la Wolf. De *unde* vii, câine? mă întrebam eu. Evident, se simţea ca acasă în mlaştină.

În scurt timp, am ajuns la marginea turbăriei. Mi-am şters sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii şi m-am uitat la iazul oval.

Raze de lumină făceau suprafaţa verde să strălucească. Mii de insecte mici şi albe zburau deasupra ei, în lumină, strălucind ca nişte mici diamante.

Will a luat de jos o creangă mică de copac. A rupt-o în jumătate. Apoi, a aruncat una din jumătăţi în sus.

S-a lovit de suprafaţa mlaştinii cu un sunet mai mult ca o bufnitură decât ca un pleoscăit. Apoi, a rămas acolo. Nu s-a scufundat.

— Ciudat, am spus eu. Hai să încercăm cu ceva mai greu.

Am început să caut ceva, dar un mârâit încet mi-a atras atenţia. M-am întors în direcţia din care venea sunetul. Spre surprinderea mea, venea de la Wolf.

Câinele îşi coborâse capul mare. Întreg corpul lui era încordat, de parcă ar fi fost în poziţie de atac. Buzele lui negre erau ridicate, lăsând să se vadă două şiruri de dinţi ascuţiţi. A scos un mârâit încet, apoi altul.

— Cred că simte un pericol, a spus Will încet.

Capitolul 14

Wolf a mai scos încă un mârâit ameninţător, dezgolindu-şi colţii ascuţiţi. Blana de pe spate i se zbârlise. Picioarele lui se încordau de parcă se pregătea pentru atac.

Sunetul de crenguţe zdrobite m-a făcut să ridic privirea. Am văzut o siluetă întunecată fugind în spatele ierburilor înalte de partea cealaltă a mlaştinii.

— Cine… cine e ăla? a şoptit Will.

Priveam drept înainte, incapabil să vorbesc.

— E… a început Will.

— Da, am reuşit eu să zic. El e. Pustnicul din mlaştină.

M-am aruncat repede în genunchi, sperând să nu mă vadă.

Dar ne văzuse deja?

Fusese de partea cealaltă a mlaştinii tot timpul?

Cred că Will gândea la fel.

— Ciudatul ăla ne-a *spionat?* a întrebat el, ghemuindu-se lângă mine.

Wolf a mârâit, încă nemişcat, gata să atace.

Rămânând jos, m-am apropiat de câine. Cred că pentru protecţie.

L-am văzut pe bărbatul ciudat în timp ce îşi croia drum printre ierburi. Părul său lung şi cărunt era ciufulit, înconjurându-i faţa. Se tot uita în urmă în timp ce mergea, parcă pentru a se asigura că nu era urmărit.

Căra un sac maroniu pe un umăr.

S-a uitat spre noi. M-am făcut şi mai mic, încercând să mă ascund după Wolf, inima bătându-mi cu putere.

Wolf nu se mişcase, dar acum era tăcut. Urechile lui erau încă date pe spate, buzele lui erau încă ridicate într-un mârâit mut.

Ce erau acele pete închise de pe faţa bluzei murdare a pustnicului?

Pete de sânge?

M-a trecut un fior de frică.

Wolf se uita drept înainte fără să clipească, fără să îşi mişte nici un muşchi.

Pustnicul din mlaştină a dispărut după ierburile înalte. Nu îl mai puteam vedea, dar încă îi auzeam paşii peste frunzele moarte şi rămurelele căzute.

Am aruncat o privire la Wolf. Câinele cel mare s-a scuturat, de parcă ar fi vrut să îl alunge pe pustnic din minte. Coada lui se balansa încet. Corpul lui s-a relaxat. Scotea scâncete slabe, ca şi cum mi-ar fi spus ce speriat fusese.

— E în regulă, băiete, am spus eu încet şi l-am mângâiat pe blana moale de pe cap. S-a oprit din scâncit şi mi-a lins încheietura mâinii.

— Tipul ăla e ciudat! a spus Will, ridicându-se încet în picioare.

— A speriat chiar şi câinele, am zis eu, continuând să îl mângâi pe Wolf. Ce crezi că era în sac?

— Poate capul cuiva! a spus Will cu ochii lui negri măriţi de groază.

Am râs. Dar m-am oprit când mi-am dat seama că Will nu glumea.

— Toată lumea spune că e inofensiv, am zis eu.

— Avea sânge pe partea din faţă a bluzei, a spus Will cutremurându-se.

Nervos, şi-a trecut degetele prin părul lui închis.

S-a întunecat brusc, pentru că norii acoperiseră soarele. Umbre lungi se târau pe suprafaţa mlaştinii. Băţul pe care Will îl aruncase dispăruse absorbit de apa densă şi întunecoasă.

— Să mergem acasă, am sugerat eu.

— Mda. Bine, a fost Will de acord repede.

L-am chemat pe Wolf, care explora ierburile înalte. Apoi, ne-am întors şi am început să ne îndreptăm spre cărarea murdară şi întortocheată.

Un vânt uşor adia printre copaci, făcând frunzele de palmier să se atingă una de alta şi să foşnească. Ferigi înalte tremurau în vânt. Umbrele deveneau tot mai adânci.

Îl auzeam pe Wolf în spatele nostru. Auzeam cum trupul i se freca de arbuştii mici şi de ierburile joase.

Eram aproape de zona unde se terminau copacii şi începea iarba joasă care ducea spre curţile noastre. Aproape ieşiserăm din mlaştină când Will s-a oprit dintr-odată.

I-am văzut gura deschizându-i-se de groază.

M-am uitat încotro se uita şi el.

Apoi, am scos un ţipăt de uimire şi mi-am acoperit ochii în faţa priveliştii înfiorătoare.

Capitolul 15

Când am deschis ochii, mormanul hidos de pene şi de carne însângerată era încă la picioarele mele.

— Ce-ce e asta? s-a bâlbâit Will.

Mi-a luat mult timp să îmi dau seama că ne uitam la o pasăre. Un bâtlan mare.

Era greu să îţi dai seama ce era pentru că fusese sfâşiat.

Pene lungi şi albe erau împrăştiate pe pământul moale. Pieptul bietei păsări fusese despicat.

— Pustnicul din mlaştină! a ţipat Will.

— Hmm?! am exclamat eu.

Am încetat să privesc imaginea hidoasă şi am încercat să uit imaginea păsării.

— De asta avea sânge pe bluză! a spus Will.

— Dar de ce ar sfâşia o pasăre? am întrebat eu încet.

— Pentru că... pentru că e un *monstru!* a spus Will.

— E doar un bătrân ciudat care trăieşte în mlaştină, am zis eu. Nu el a făcut asta, Will. Un animal a făcut-o. Uite!

Am arătat spre pământ.

Pe solul moale erau urme de labe. De jur-împrejurul păsării moarte.

— Arată ca nişte labe de câine, am spus eu, gândind cu voce tare.

— Câinii nu sfâşie păsări, a răspuns Will încet.

În acel moment, Wolf a venit spre noi, sărind printre ierburi. S-a apropiat de pasărea moartă şi a început să o adulmece.

— Pleacă de acolo, Wolf, i-am comandat eu. Vino! Pleacă de acolo.

L-am tras înapoi, punându-mi mâinile în jurul gâtului său gros.

— Să mergem acasă, a spus Will. Să plecăm de lângă chestia asta. O să visez urât. Chiar că o să visez urât.

L-am tras pe Wolf cu ambele mâini. A păşit cu grijă pe lângă bâtlanul mort şi s-a îndreptat în grabă spre marginea mlaştinii. Nici unul din noi nu a spus nimic. Cred că ne gândeam încă la ce văzusem.

După ce am ajuns pe iarba scurtă din spatele caselor noastre, mi-am luat la revedere de la Will. L-am privit cum se grăbea spre casă. Wolf s-a dus după el câţiva metri. Apoi s-a întors şi a

venit la mine.

Soarele după-amiezii târzii şi-a croit drum printre nori. Mi-am ferit ochii de lumina bruscă şi l-am văzut pe tata lucrând la ţarc în spatele casei.

— Hei, tată…

Am alergat spre el pe iarbă.

Şi-a ridicat privirea când l-am strigat. Purta nişte pantaloni din pânză de doc până deasupra genunchiului şi un tricou galben fără mâneci. Avea pe cap o şapcă Orlando Magic.

— Ce s-a întâmplat, Grady?

— Eu şi Will am văzut un bâtlan mort, i-am spus eu dintr-o răsuflare.

— Unde? În mlaştină? a întrebat el nepăsător.

Şi-a scos şapca, şi-a şters fruntea cu dosul mâinii şi şi-a pus-o din nou.

— Tată… era-era sfâşiat! am ţipat eu.

Nu a reacţionat.

— Asta face parte din viaţa în sălbăticie, a spus el, luând copita unei căprioare să o examineze.

— Ştii asta, Grady. Aici e destul de multă violenţă. Am vorbit despre supravieţuirea celui mai bine adaptat şi despre chestiile astea.

— Nu, tată. Asta e altceva, am insistat eu. Bâtlanul era spintecat în două. Adică, de parcă cineva l-ar fi luat şi…

— Altă pasăre, poate, a spus tata, concentrându-se asupra copitei căprioarei. O pasăre mai mare de pradă. Ar fi putut să fie…

— L-am văzut pe pustnicul din mlaştină, l-am întrerupt eu. Avea bluza plină de sânge. Apoi, am văzut urme de labe pe jos. De jur-împrejurul păsării moarte.

— Grady, linişteşte-te, a spus tata, punând jos piciorul căprioarei. Dacă te duci în mlaştină, o să vezi multe lucruri înfricoşătoare. Dar nu îţi lăsa imaginaţia să o ia razna.

— Will a spus că un monstru a făcut asta! am rostit eu.

Tata s-a încruntat şi s-a scărpinat în cap prin şapcă.

— Văd că şi prietenul tău are o imaginaţie bogată, a spus el încet.

În acea noapte, eram fericit că părinţii fuseseră de acord ca Wolf să doarmă în camera mea. Mă simţeam mult mai în siguranţă cu câinele cel mare făcut colac pe covoraş, lângă patul meu.

Nu fusesem în stare să uit imaginea bâtlanului mort. Mă uitasem la televizor până la cină. După cină, jucasem un lung joc de şah cu Emily.

Dar, indiferent ce făceam, vedeam penele albe împrăştiate pe jos şi pasărea sfâşiată şi făcută grămadă pe cărare.

Aşa că, acum mă simţeam un pic mai bine că Wolf dormea în camera mea.

— O să mă protejezi, nu-i aşa, băiete? am şoptit eu din pat.

A sforăit îndelung. Lumina lunii pline se revărsa peste el prin fereastră. Am văzut că dormea cu capul pe labele din faţă.

Apoi, m-am cufundat într-un somn fără vise.

Nu ştiu cât am dormit.

Am fost trezit ceva mai târziu de un zgomot îngrozitor.

M-am ridicat cu un scâncet speriat.

Mi-am dat seama că sunetul venise din camera de zi.

Cineva spărgea uşa!

Capitolul 16

Era un hoţ?

M-am dat jos din pat, cu inima bătându-mi puternic şi m-am furişat la uşă.

Altă izbitură. Apoi o bufnitură.

Paşi.

— Cine… cine e? am strigat eu.

Vocea mea a sunat ca o şoaptă sugrumată.

Pe lângă zid, m-am îndreptat încet spre camera de zi.

— Cine e acolo? am ţipat eu.

Pe holul întunecat, m-am întâlnit cu mama, tata şi Emily. Chiar şi pe întuneric, am observat frica şi confuzia de pe feţele lor.

Am ajuns primul în camera de zi. Lumina galbenă a lunii pline pătrundea în cameră.

— Hei! am strigat eu.

Wolf sărea la fereastra mare din faţă. Se izbea zgomotos cu umerii de geam.

— Wolf, opreşte-te! am strigat eu.

În lumina slabă, am văzut ce provocase bufnitura aceea puternică. Wolf răsturnase masa şi o lampă din faţa ferestrei.

— În… încearcă să iasă afară, m-am bâlbâit eu.

Am simţit mâna tatei fierbinte pe umărul meu prin bluza de pijama.

— Ce mizerie a făcut, a murmurat el.

— Wolf, opreşte-te! am strigat eu din nou.

Câinele cel mare s-a întors, gâfâind. Ochii lui străluceau cu tente roşii în lumina lunii care intra pe fereastră.

— De ce vrea aşa mult să iasă afară? a întrebat Emily.

— Nu putem să îl ţinem în casă dacă face aşa în fiecare noapte, a spus mama cu vocea răguşită de somn.

Câinele cel mare şi-a lăsat capul în jos şi a scos un mârâit nerăbdător. Îşi ţinea coada drept în sus.

— Deschide uşa din faţă. Lasă-l să iasă, a spus mama. Înainte să distrugă toată casa.

Tata s-a îndreptat repede spre uşă şi a deschis-o. Wolf nu a ezitat nici o secundă. A sărit spre uşă şi a ţâşnit afară.

Am alergat la fereastră să îl urmăresc, dar câinele cel mare a dispărut după colţul casei, fugind spre curtea din spate.

— Se duce la mlaştină, am ghicit eu.

— A încercat să sară prin fereastră, a spus mama.

Emily a aprins o lampă.

— E aşa de puternic, că ar fi putut să spargă fereastra, a spus ea încet.

Tata a închis uşa din faţă. A căscat. Apoi, s-a uitat la mine.

— Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa, Grady?

Încă mă uitam la luna plină.

— Nu. Ce?

— Wolf va trebui să stea afară de acum înainte, a spus tata.

S-a aplecat şi a început să culeagă cioburile lămpii sparte.

— Dar, tată, am început eu să protestez.

— E prea mare şi prea neastâmpărat ca să stea în casă, a continuat tata.

I-a dat lui Emily cioburile lămpii. Apoi, a tras masa în locul ei, în faţa ferestrei.

— Wolf nu a vrut să spargă lampa, am spus eu încet.

— O să spargă tot, a spus mama încet.

— E prea mare, a spus tata. O să trebuiască să stea afară, Grady!

— De ce a vrut aşa mult să iasă din casă? a întrebat Emily.

— Probabil e obişnuit să stea afară, i-a spus tata. O să îi fie mai bine acolo, a zis el, întorcându-se spre mine.

— Mda. Poate, am spus eu cu tristeţe.

Îmi plăcea să doarmă Wolf lângă mine, în dormitorul meu. Dar ştiam că nu aveam cum să îmi conving părinţii să-i dea câinelui a doua şansă. Erau decişi.

Şi, cel puţin, mă lăsau să îl păstrez pe Wolf.

Am scos aspiratorul din debara şi l-am băgat în priză. Tata a luat furtunul şi a început să aspire cioburile mici de pe covor.

Mă gândeam la câinele ăla nebun dând nefericit din cap. Care era *problema* lui?

După ce tata a terminat, am dus aspiratorul la loc în debara.

— Acum, poate putem şi noi să dormim, a spus mama, căscând.

Se înşela.

Capitolul 17

După puţin timp, am auzit din nou urletele înfiorătoare.

La început, am crezut că visam.

Dar, când am deschis ochii şi m-am uitat prin dormitorul meu cufundat în beznă, urletele au continuat. Pe jumătate adormit, am apucat pledul cu ambele mâini şi m-am învelit până la gât.

Urletele păreau aşa aproape de parcă ar fi fost lângă fereastra mea. Nu semănau cu cele ale unui animal. Erau prea furioase, prea chibzuite.

Prea umane.

„Nu te mai speria singur, mi-am spus eu. E un lup. Trebuie să fie un fel de lup al mlaştinii."

Inconştient, ştiam că ar putea fi Wolf cel care scotea aceste sunete înfiorătoare. Dar nu voiam să cred.

De ce ar urla câinele aşa?

Câinii latră. Nu urlă decât dacă sunt foarte trişti.

Am închis ochii, dorind să dispară sunetele acelea înfiorătoare.

Dintr-odată, s-au oprit. Linişte.

Apoi, am auzit nişte lovituri rapide în pământ. Paşi.

Un fel de luptă.

Am auzit un plânset scurt şi speriat. S-a terminat aproape imediat ce a început.

Mi-am dat seama că venea chiar din spatele casei.

Treaz de-a binelea, am sărit din pat trăgând pledul după mine. M-am împleticit până la fereastră şi m-am apucat de pervaz.

Luna plină era sus pe cer. Curtea se întindea argintie sub lumina lunii, iarba umedă sclipind în strălucirea puternică.

Rezemându-mi fruntea de fereastră, am aruncat o privire spre mlaştina întunecată. Am scâncit aproape în surdină când am văzut silueta creaturii fugind printre copaci.

O creatura mare alergând în patru labe.

Am văzut doar o siluetă neagră topindu-se în întuneric. Dar am observat ce mare era şi cât de repede alerga.

Şi i-am auzit urletele. „Urlete de victorie", mă gândeam eu.

„Să fie Wolf?" mă întrebam eu. Nu m-am clintit de la fereastră, chiar dacă întunericul înghiţise creatura. Vedeam doar linia îndepărtată a copacilor.

Dar încă auzeam urletele începând şi sfârşindu-se în aerul greu al nopţii.

Să fie Wolf?

Nu poate fi Wolf, nu-i aşa?

Mi-am coborât privirea. Mi s-a oprit respiraţia. Am văzut ceva. În mijlocul curţii. La câţiva metri de ţarc.

La început, am crezut că era un morman de vechituri.

Mâinile îmi tremurau în timp ce deschideam fereastra.

Trebuia să mă uit mai bine. Trebuia să văd ce era în curte.

Mi-am ridicat cămaşa de noapte. Apoi, apucându-mă de pervaz, am ieşit pe fereastră şi am păşit pe iarbă.

Iarba umedă era rece sub picioarele mele goale. M-am întors spre ţarc. Cele şase căprioare de mlaştină erau speriate, îngrămădite în peretele casei. Ochii lor negri m-au urmărit în timp ce am început să mă furişez prin iarbă.

Ce e chestia aia? mă întrebam eu, uitându-mi în lumina argintie.

E doar un morman de vechituri?

Nu. Ce e?

Capitolul 18

Picioarele mele goale erau reci şi umede în timp ce îmi croiam drum prin iarba acoperită de rouă. Aerul nopţii era apăsător şi liniştit, liniştit ca moartea.

Când m-am apropiat destul ca să pot vedea ce era îngrămădit pe iarbă, am scos un ţipăt încet şi a început să mi se taie răsuflarea.

Mi-am pus o mâna la gură şi am înghiţit cu greu.

Mi-am dat seama că mă uitam la un iepure. Ochii lui mici şi negri erau deschişi, neclintiţi, îngroziţi. Una din urechi îi fusese smulsă.

Iepurele fusese sfâşiat, aproape rupt în jumătate.

M-am străduit să mă uit în altă parte.

Cu stomacul încă în gât, m-am grăbit, prin iarba udă, spre fereastra mea deschisă şi m-am căţărat înăuntru.

În timp ce mă chinuiam să închid fereastra, urletele s-au auzit din nou, înălţându-se triumfătoare dinspre mlaştina din apropiere.

După micul dejun din dimineaţa următoare, l-am dus pe tata în curte să îi arăt iepurele. Era o zi însorită şi caldă şi un soare roşu se urca pe cerul senin.

De îndată ce am păşit pe verandă, a apărut Wolf de după colţul casei. A început să dea din coadă energic. A venit entuziasmat să mă întâmpine, de parcă nu mă văzuse de ani întregi, sărindu-mi pe piept, aproape dându-mă jos.

— Jos, Wolf! Jos! am strigat eu, râzând în timp ce câinele se întindea să mă lingă pe faţă.

— Câinele tău e un criminal, a spus o voce din spatele meu.

M-am întors şi am văzut că Emily venise după noi. Purta un tricou roşu şi nişte pantaloni scurţi de tenis. Îşi ţinea mâinile încrucişate şi se uita dezaprobator la Wolf.

— Uite ce i-a făcut sărmanului iepuraş, a spus ea, dând din cap.

— Stai. Aşteaptă, am spus eu, mângâind blana gri a lui Wolf. Cine a spus că Wolf a făcut asta?

— Cine altcineva? a întrebat Emily. E un ucigaş.

— Da? Uite ce blând el am insistat eu.

Mi-am pus încheietura în botul lui Wolf. M-a strâns încet, cu

grijă să nu mă rănească.

— Wolf *poate* avea ceva dintr-un vânător, a spus tata gânditor.

Se uitase la iepure, dar acum îşi întorsese privirile spre ţarc.

Îngrămădite la un capăt al ţarcului, căprioarele se uitau atente la Wolf. Îşi aplecaseră temătoare capetele în timp ce urmăreau fiecare mişcare a câinelui.

— Mă bucur că sunt în siguranţă în ţarc, a spus tata încet.

— Tată, trebuie să scapi de câinele ăsta, a spus Emily cu o voce stridentă.

— Nici gând! am ţipat eu.

M-am întors furios spre sora mea.

— Nu ai nici o dovadă că Wolf ar fi făcut ceva rău! am strigat eu. Absolut nici o dovadă!

— Nu ai nici o dovadă că *nu* a făcut-o el! mi-a răspuns Emily cu răutate.

— *Sigur* că nu a făcut-o! am ţipat eu, simţind că îmi pierd controlul. Nu ai auzit urletele de azi-noapte? Nu ai auzit urletele alea înfricoşătoare? Nu erau urletele unui *câine.* Câinii nu urlă aşa!

— Atunci, ce era? m-a întrebat Emily.

— Şi eu le-am auzit, a spus tata, intervenind. Sunau mai mult a urlete de lup. Sau poate de coiot.

— Vezi? i-am zis eu lui Emily.

— Dar m-ar mira să existe un lup sau un coiot în zona *asta,* a continuat tata, uitându-se spre mlaştină.

Emily încă avea mâinile încrucişate strâns peste piept. Se uita la Wolf şi tremura.

— E periculos, tată. Trebuie să scapi de el.

Tata s-a dus şi l-a mângâiat pe Wolf pe cap. L-a scărpinat sub bot. Wolf i-a lins mâna.

— Hai să fim precauţi când suntem lângă el, a spus tata. Pare foarte blând. Dar nu ştim nimic despre el, nu-i aşa? Deci să fim foarte atenţi, bine?

— Eu o să fiu atentă, a răspuns Emily, îngustându-şi ochii în timp ce se uita la Wolf. O să stau cât de departe pot de *monstrul* ăsta.

S-a întors şi s-a grăbit spre casă.

Tata s-a dus în hambar după o lopată şi o cutie să ducă iepurele în ea.

Am căzut în genunchi şi am îmbrăţişat gâtul gros al lui Wolf.

— Nu eşti un monstru, nu-i aşa, băiete? l-am întrebat eu.

Emily nu are dreptate, nu-i aşa? Nu eşti un monstru. Nu pe tine te-am văzut alergând spre mlaştină azi-noapte, nu?

Wolf şi-a ridicat ochii de un albastru profund şi s-a uitat într-ai mei. S-a uitat îndelung la mine.

Parcă încerca să îmi spună ceva.

Dar nu aveam nici o idee ce.

Capitolul 19

În acea noapte nu am mai auzit urletele.

M-am trezit în toiul nopţii şi m-am uitat pe fereastră. Wolf plecase, probabil să exploreze mlaştina. De dimineaţă, am ştiut că o să vină înapoi alergând să mă întâmpine de parcă aş fi fost un prieten pe care nu-l mai văzuse de mult.

Dimineaţa următoare, Will a venit chiar în timp ce îi dădeam lui Wolf micul dejun, un castron mare de mâncare pentru câini crocantă şi umedă.

— Bună, ce s-a mai întâmplat? m-a întrebat Will; aşa mă saluta el.

— Nu prea multe, am spus eu.

Am închis cutia mare cu mâncare pentru câini şi am dus-o la loc în bucătărie. Wolf era aplecat deasupra castronului, cu capul în jos, mestecând zgomotos.

Am deschis uşa şi m-am întors spre Will. Purta o bluză mulată de un albastru-închis şi colanţi negri negri de ciclism. Pe cap avea o şapcă Forest Service verde cu galben.

— Vrei să mergem să explorăm? a întrebat el cu vocea lui răguşită, uitându-se la Wolf cum îşi înfuleca înfometat micul dejun. Ştii tu, în mlaştină?

— Mda. Sigur, am spus eu.

Le-am strigat părinţilor mei unde mă duceam. Apoi, m-am dus după Will, pe peluza din spate, spre mlaştină.

Wolf a venit repede după noi. Ne-a întrecut, apoi ne-a aşteptat. Apoi, a făcut zigzaguri nebuneşti în faţa noastră, în spatele nostru, zburdând fericit sub razele fierbinţi ale soarelui.

— Ai auzit despre domnul Warner? m-a întrebat Will.

S-a oprit să culeagă un fir lung de iarbă şi să şi-l pună între dinţi.

— De cine?

— De Ed Warner, a răspuns Will. Cred că nu i-ai cunoscut pe Warneri încă. Stau în ultima casă.

S-a întors şi a arătat spre ultima din şirul de case albe din spatele nostru.

— Ce e cu el? am întrebat eu, aproape călcând pe Wolf, care venise zburdând lângă picioarele mele.

— A dispărut, mi-a răspuns Will, mestecând firul de iarbă. Nu s-a întors acasă azi-noapte.

— Hm? De unde? am întrebat eu, întorcându-mă să mă uit la casa Warnerilor.

Valuri de căldură sclipeau înălţându-se dinspre iarbă, făcând casa să pară că se îndoaie şi tremură.

— Din mlaştină, a răspuns Will sumbru. Doamna Warner a sunat-o pe mama mea în dimineaţa asta. A spus că domnul Warner a plecat să vâneze ieri după-masă. Îi place să vâneze curcani sălbatici. M-a luat cu el de câteva ori. Se pricepe. După ce omoară unul, îl agaţă de picioare de zidul casei.

— Da? am strigat eu.

Mi se părea cam scârbos.

— Mda. Ştii tu. Ca un trofeu, a continuat Will. Oricum, ieri după-masă, s-a dus în mlaştină să vâneze curcani sălbatici şi nu s-a întors acasă.

— Ciudat, am spus eu, uitându-mă la Wolf cum s-a oprit la marginea copacilor. Poate s-a pierdut.

— Nici vorbă, a insistat Will, dând din cap. Nu domnul Warner. Trăieşte aici de mult timp. A fost primul care s-a mutat aici. Domnul Warner nu s-ar rătăci.

— Atunci poate l-a prins vârcolacul! a strigat o voce ciudată din spate.

Capitolul 20

Uimiţi, ne-am întors şi am văzut o fată cam de vârsta noastră. Părul ei era de un roşcat-ruginiu, legat într-o coadă de cal într-o parte. Avea ochi verzi ca de pisică, un nas mic şi pistrui pe toată faţa. Purta nişte pantaloni de doc de un roşu şters şi un tricou cu un aligator verde care rânjea.

— Cassie, ce cauţi aici? a întrebat Will.

— Vă urmăresc, a răspuns ea, strâmbându-se la el.

S-a întors spre mine.

— Tu eşti copilul cel nou, Grady, nu? Will mi-a povestit despre tine.

— Bună, am spus eu încurcat. Mi-a spus că locuieşte o fată în zonă. Dar nu mi-a spus multe despre tine.

— Ce e de spus? a tachinat-o Will.

— Sunt Cassie O'Rourke, a zis ea.

A întins mâna şi i-a smuls lui Will firul de iarbă din gură.

— Hei!

A încercat să o lovească în joacă, dar a ratat.

— Ai spus ceva despre un vârcolac? am întrebat-o eu.

— Nu începe din nou, a mormăit Will spre Cassie. E aşa de prostesc!

— Ţi-e frică, l-a acuzat Cassie.

— Nu, nu mi-e frică. E prea prostesc, a insistat Will.

Am păşit în umbra copacilor de la marginea mlaştinii. Un roi lung de ţânţari albi bâzâia tare într-o rază de lumină dintre copaci.

— E un vârcolac în mlaştină, a spus Cassie, coborându-şi vocea în timp ce ne feream de ţânţari şi pătrundeam mai adânc în umbră.

— Şi eu o să îmi întind aripile şi o să zbor spre Marte, a zis Will sarcastic.

— Taci, Will, a spus Cassie dintr-odată. Grady nu crede că e prostesc, nu?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu, am spus eu. Nu cred în vârcolaci.

Will a râs.

— Cassie crede şi în iepuraşul de Paşte, a zis el.

Cassie i-a tras cu putere un pumn în piept.

— Hei! a ţipat Will furios în timp ce a făcut un pas împleticit

înapoi. Care e problema ta?

— Un ţânţar, a spus ea, arătându-l. Unul mare. L-am prins.

Încruntându-se, Will s-a uitat în jos.

— Nu văd nici un ţânţar. Mai lasă-mă, Cassie!

Am înaintat pe cărarea şerpuită. Plouase în urmă cu o zi. Pământul era mai noroios ca de obicei. Tot alunecam pe solul moale.

— Tu auzi urletele noaptea? am întrebat-o eu pe Cassie.

— E vârcolacul, a răspuns ea încet.

Ochii ei verzi ca de pisică s-au uitat într-ai mei.

— Nu glumesc, Grady. Vorbesc serios. Urletele alea nu sunt umane. Vin de la un vârcolac care tocmai a ucis.

Will a chicotit.

— Ai o imaginaţie bogată, Cassie. Bănuiesc că te uiţi la multe filme de groază, hm?

— Viaţa reală e mai înspăimântătoare ca filmele, a spus ea, în şoaptă.

— Vai, opreşte-te! Mă faci să tremur de frică! a zis Will sarcastic.

Nu i-a răspuns. Încă se uita la mine în vreme ce mergeam.

— Mă crezi, nu?

— Nu ştiu, am spus eu.

Am ajuns la mlaştină. Aerul a devenit mai greu, mai umed. Ierburile înalte de pe celălalt mal erau ţepene. Mlaştina gâlgâia uşor. Două muşte mari dansau pe suprafaţa verde.

— Nu există vârcolaci, Cassie, a mormăit Will, căutând ceva să arunce în mlaştină.

A rânjit la ea.

— Poate doar dacă nu eşti *tu* unul!

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Foarte amuzant!

S-a prefăcut că vrea să îl muşte.

Am auzit un foşnet de partea cealaltă a mlaştinii ovale. Ierburile înalte s-au despărţit dintr-odată şi Wolf a apărut la marginea apei.

— Cum arată vârcolacul? a întrebat Will sarcastic. Are păr roşcat şi pistrui?

Cassie nu a răspuns.

M-am întors şi am văzut teroarea pe faţa ei. Ochii ei verzi se măriseră şi pistruii parcă îi dispăruseră.

— U… uite vârcolacul! s-a bâlbâit ea într-o şoaptă sugrumată.

A arătat cu mâna.

Simţind un fior de frică, m-am întors să văd încotro arăta. Spre groaza mea, arăta drept spre Wolf.

Capitolul 21

— Nu! am început eu să o contrazic.

Dar am observat că nu înţelesesem bine. Cassie nu arăta spre Wolf. Arăta spre silueta care înainta printre ierburile înalte de după mlaştină.

Pustnicul din mlaştină!

L-am văzut mergând repede în spatele ierburilor, cu umerii lăsaţi, cu capul murdar balansându-i-se la fiecare pas.

În timp ce mergea prin spaţiul mic dintre ierburi, am văzut de ce era aplecat. Căra ceva pe un umăr. Un fel de sac.

Wolf a început să mârâie.

Pustnicul s-a oprit din mers.

Pe umăr nu îi atârna un sac, ci un curcan. Un curcan sălbatic.

Un gând înfiorător mi-a trecut prin minte: îl luase de la domnul Warner?

Avea Cassie dreptate în legătură cu pustnicul din mlaştină? Era un vârcolac? Îi făcuse el ceva oribil domnului Warner şi îi luase curcanii sălbatici ca trofeu?

Am încercat să alung aceste gânduri oribile din mintea mea. Erau nebuneşti. Imposibile.

Dar Cassie părea aşa de înspăimântată, uitându-se de partea cealaltă a mlaştinii învolburate la pustnicul cu privirea sălbatică. Şi urletele din fiecare noapte, urlete care erau aşa înfricoşătoare, aşa umane.

Şi animalele moarte pe care le văzusem, sfâşiate într-un mod aşa de brutal, parcă de un… de un vârcolac!

Wolf a scos alt mârâit ameninţător. S-a uitat la pustnic, cu coada ţeapănă şi cu blana de pe spate zbârlită.

Pustnicul mergea repede. I-am văzut ochii negri chiar înainte să dispară după ierburi.

— El el a strigat Cassie, încă arătând cu mâna. E vârcolacul!

— Cassie, *taci!* a avertizat-o Will. O să te *audă!*

Am înghiţit cu greu, înlemnit de frică. Am văzut ierburile tremurând lângă mlaştină. Am auzit foşniturile apropiindu-se.

— Fugiţi! a strigat Will cu vocea lui răguşită subţire şi înspăimântată. Haideţi, fugiţi!

Prea târziu.

Pustnicul din mlaştină a apărut dintre ierburi chiar lângă noi.

— Eu sunt vârcolacul! a strigat el cu o voce stridentă.

Ochii lui erau sălbatici, nerăbdători. Faţa lui încadrată de părul lung şi încurcat era de un roşu aprins.

— Eu sunt vârcolacul!

O *auzise* pe Cassie!

Râzând din toate puterile, a ridicat mâinile, apoi a început să învârtească curcanul într-un cerc larg deasupra capului.

— Sunt vârcolacul! a ţipat el.

Eu, Cassie şi Will am ţipat toţi trei în acelaşi timp.

Apoi, am început să alergăm.

L-am văzut pe Wolf cu coada ochiului. Nu se clintise din locul lui de lângă mlaştină. Dar acum, când am început să fug, a venit sărind spre noi, lătrând fericit.

— Sunt vârcolacul! striga pustnicul.

Râdea zgomotos, încă învârtind curcanul în vreme ce ne urmărea.

— Lasă-ne în pace! a ţipat Cassie, alergând lângă Will la câţiva paşi înaintea mea. Mă *auzi?* Lasă-ne în pace!

Rugăminţile ei l-au făcut pe pustnic să urle din nou.

Pantofii îmi alunecau pe pământul moale.

M-am întors. Mă ajungea. Era chiar în spatele meu.

Cu răsuflarea tăiată, m-am chinuit să alerg mai repede. Crengi ascuţite şi frunze grele mă plesneau peste faţă şi braţe în timp ce înaintam.

Acum, totul era ceaţă. O ceaţă de lumină şi umbră, copaci şi crengi, buruieni înalte şi mărăcini ascuţiţi.

— Sunt vârcolacul! Sunt vârcolacul!

Hohotele ascuţite de râs ale vârcolacului înnebunit răsunau în mlaştină.

„Continuă să alergi, Grady, mă îndemnam eu. Continuă să alergi.”

Apoi, ţipând înspăimântat, am simţit piciorul alunecându-mi.

Am căzut cu faţa în noroi, lovindu-mă la mâini şi la genunchi.

Mi-am dat seama că mă prinsese.

Vârcolacul mă prinsese.

Capitolul 22

Disperat, am încercat să mă ridic din noroi. Dar am alunecat din nou şi am căzut în faţă cu zgomot.

„Acum, m-a prins, m-am gândit eu.

Vârcolacul m-a prins. Nu mai puteam scăpa."

Muşchii mi-au înlemnit de groază. M-am străduit din răsputeri să mă târăsc.

M-am întors, aşteptându-mă să mă prindă pustnicul.

Dar se oprise la câţiva paşi depărtare. Curcanul atârna spre pământ în timp ce pustnicul se uita în jos, la mine, cu un rânjet ciudat pe faţa lui arsă de soare.

„Unde e Wolf?" mă întrebam eu.

Wolf mârâise furios la pustnicul mlaştinii. De ce nu atacase?

— Ajutor! Will! Cassie! am strigat eu disperat.

Tăcere.

Plecaseră. Probabil că ieşiseră amândoi din mlaştină până acum şi fugeau spre casă.

Eram singur. Singur cu pustnicul.

M-am ridicat cu greu în picioare, uitându-mă în ochii lui. De ce rânjea la mine aşa?

— Du-te. Pleacă, a mormăit el, gesticulând cu mâna liberă. Doar vă tachinam.

— Cum?

Vocea mea a fost subţire şi înspăimântată.

— Du-te. Nu o să te muşc, a spus el.

Rânjetul lui a dispărut. Lumina din ochii lui negri şi strălucitori parcă s-a întunecat.

Wolf a apărut în spatele lui. Câinele s-a uitat la pustnic, apoi la curcanul mort. A scos un lătrat puternic. Dar am observat că Wolf se relaxase. Nu avea nici o intenţie să îl atace pe pustnic.

— E câinele tău? m-a întrebat pustnicul, uitându-se cu grijă la Wolf.

— Mda, am răspuns eu, încă gâfâind. L-am... găsit.

— Fereşte-te de el, a spus pustnicul tăios.

Apoi, s-a întors şi, ridicând pasărea mare pe umăr, s-a îndepărtat printre ierburi.

— Să... să mă feresc de el? m-am bâlbâit eu. Ce vrei să spui?

Dar pustnicul nu mi-a răspuns. Auzeam cum se freca de ierburile înalte în timp ce înainta spre mlaştină.

— Ce vrei să spui? am strigat eu după el.
Dar plecase. Mlaştina era tăcută acum, cu excepţia ciripiturilor, zumzăitului insectelor şi foşnetului uscat al frunzelor de palmier frecându-se una de alta.
M-am uitat drept la ierburile înalte. Cred că aşteptam să se întoarcă pustnicul, să îl văd iar, să îl întreb iar.
Doi fluturi albi zburau deasupra ierburilor. Nimic altceva nu se clintea.
Spusese că doar ne tachinase.
Asta era tot, ne tachinase.
Am înghiţit cu greu. Apoi, m-am străduit să respir normal din nou.
După o vreme, m-am uitat la Wolf. Câinele adulmeca insistent pământul pe care stătuse pustnicul.
— Wolf, de ce nu m-ai apărat? l-am certat eu.
Câinele s-a uitat la mine, apoi a început din nou să adulmece.
— Hei, câine, eşti laş? am întrebat eu, curăţându-mi blugii de noroi. Asta e problema ta? Pari dur, dar de fapt eşti un mare fricos?
Wolf m-a ignorat.
M-am întors şi m-am îndreptat spre casă, gândindu-mă la avertizarea pustnicului. În timp ce mergeam pe cărarea îngustă, îl auzeam pe Wolf alergând printre buruieni şi ierburile înalte, urmărindu-mă îndeaproape.
Pustnicul îmi spusese *să mă feresc de el.*
Şi acum mă tachinase? Încerca doar să mă sperie?
Bărbatul ciudat a văzut că mie, lui Will şi lui Cassie ne era frică de el. Aşa că s-a decis să se distreze un pic pe seama noastră.
M-am hotărât că asta era.
O auzise pe Cassie că îi spunea vârcolac. Aşa că s-a hotărât să ne sperie.
În timp ce mergeam prin mlaştina noroioasă, pe sub umbra copacilor înclinaţi, mă bântuiau gânduri despre Cassie, Will şi Wolf.
Nu am observat şarpele decât atunci când am călcat pe el.
M-am uitat în jos la timp ca să îi văd capul verde şi strălucitor ţâşnind înainte.
Am simţit o durere ascuţită în timp ce dinţii lui mi-au perforat glezna.
Durerea mi-a cuprins tot piciorul.
Am scos un suspin sugrumat înainte să mă prăbuşesc la

pământ.

Capitolul 23

Am căzut şi m-am încolăcit în timp ce durerea îmi cuprindea corpul.

Vedeam puncte roşii. Punctele au devenit din ce în ce mai mari până am văzut numai roşu. Culoarea strălucea în ritmul în care îmi pulsa durerea.

Prin valurile roşii, am văzut şarpele târându-se în tufişuri.

M-am apucat de gleznă, încercând să fac durerea să dispară.

Încet, roşul s-a decolorat, apoi a dispărut, rămânând numai durerea.

Dintr-odată, mi-am simţit mâna umedă.

Sânge?

M-am uitat şi l-am văzut pe Wolf cum îmi lingea mâna. Mă lingea energic, de parcă ar fi încercat să mă vindece, să facă totul să fie bine din nou.

În ciuda durerii, am râs.

— E în regulă, băiete, am spus eu. Mi-e bine.

A continuat să îmi lângă mâna până m-am ridicat în picioare. Picioarele îmi tremurau.

Am încercat să mă sprijin pe piciorul care fusese muşcat.

mă simţeam ceva mai bine.

Am făcut un pas, şchiopătând. Apoi altul.

— Să mergem, Wolf, am spus eu.

S-a uitat la mine prietenos.

Ştiam că trebuia să ajung acasă repede. Dacă şarpele era veninos, aveam probleme mari. Nu aveam de unde să ştiu după cât timp veninul urma să mă paralizeze total sau mai rău.

Wolf stătea lângă mine în vreme ce şchiopătam spre casă pe pământul moale. Răsuflăm din greu. Pieptul mă strângea. Pământul se legăna sub mine.

Să fie din cauza veninului de şarpe? Sau din cauză că eram aşa de speriat?

Durerea mă săgeta cu fiecare pas pe care îl făceam.

Dar continuam să trag de mine, vorbind cu Wolf tot timpul, ignorând junghiurile de durere din gleznă.

— Aproape am ajuns, Wolf, am spus eu, răsuflând din greu. Aproape am ajuns, băiete.

Câinele simţea că ceva nu era deloc în regulă. Stătea lângă mine, în loc să alerge în zigzag în faţă sau în spate, ca de obicei.

Am văzut sfârşitul liniei copacilor. Vedeam lumina strălucitoare a soarelui de dincolo de mlaştină.

— Hei, m-a strigat o voce.

I-am văzut pe Will şi pe Cassie aşteptându-mă pe iarba tăiată scurt.

Au început să alerge spre mine.

— Te simţi bine? m-a întrebat Cassie.

— Nu. Am... am fost *muşcat!* am reuşit eu să zic. Vă rog, aduceţi-l pe tata!

Au plecat amândoi, alergând cât de repede puteau spre casa mea. M-am aşezat pe iarbă, întinzându-mi picioarele, şi am aşteptat.

Am încercat să mă liniştesc, dar era imposibil.

Era şarpele veninos? Mi se îndrepta veninul direct spre inimă? Urma să mor în orice secundă?

Mi-am întins ambele mâini şi mi-am scos cu grijă tenisul murdar de noroi. Apoi, încetul cu încetul, mi-am dat jos şoseta.

Glezna îmi era un pic umflată. Pielea era roşie, cu excepţia unei zone albe şi încreţite din jurul muşcăturii. Acolo am văzut două înţepături mici, picături mici de sânge scurgându-se din fiecare.

Apoi mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe tata, îmbrăcat cu nişte pantaloni scurţi maronii şi cu un tricou alb, alergând spre mine pe iarba scurtă, urmat îndeaproape de Will şi Cassie.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost muşcat de un vârcolac! am auzit-o eu pe Cassie.

***

— Ţine acolo pachetul cu gheaţă, mi-a spus tata. Umflătura o să dispară.

Am mormăit şi am ţinut pachetul cu gheaţă la gleznă.

Mama a scos un sunet dezaprobator din bucătărie. Citea un ziar. Nu mi-am putut da seama dacă din cauza mea sau a ştirilor zilei.

Dincolo de uşa cu plasă de ţânţari, l-am văzut pe Wolf, întins pe o parte pe iarbă lângă verandă, părând că doarme. Emily era în camera de zi, uitându-se la un serial.

— Cum te mai simţi? m-a întrebat mama.

— Mult mai bine, i-am spus eu. Cred că mai mult am fost speriat.

— Şerpii verzi nu sunt veninoşi, mi-a amintit tata pentru a zecea oară. Dar mi-am luat toate precauţiile, pentru orice eventualitate. O să îl bandajăm bine după ce termini cu gheaţa.

— Ce a fost chestia aia despre vârcolaci? a întrebat mama.

— Cassie are vârcolaci pe creier, am spus eu. Crede că pustnicul din mlaştină e un vârcolac.

— Pare o fată dulce, a spus mama încet. Am vorbit cu ea în timp ce tatăl tău avea grijă de muşcătura ta. Grady, eşti norocos că ai găsit doi copii de vârsta ta la marginea unei mlaştini.

— Mda, aşa cred, am răspuns eu, punându-mi alt pachet de gheaţă pe gleznă. Dar ne-a înnebunit pe mine şi pe Will cu vârcolacii ei.

Tata se spăla pe mâini în chiuveta de la bucătărie. S-a şters cu o cârpă de vase, apoi a venit la mine.

— Se presupune că pustnicul acela bătrân din mlaştină e inofensiv, a zis el. Cel puţin, aşa spune toată lumea.

— Ei bine, ne-a speriat tare, i-am spus eu. Ne-a alergat prin mlaştină, strigând: „Eu sunt vârcolacul!"

— Ciudat, a spus tata pe gânduri.

A bătut uşor cu degetele în farfuriile de pe bufet.

— Ar trebui să nu te mai apropii de el, a spus mama, ridicându-şi ochii din ziar.

— Credeţi în vârcolaci? am întrebat eu.

Tata a chicotit.

— Eu şi mama ta suntem oameni de ştiinţă, Grady. Se presupune că nu credem în lucruri supranaturale, ca vârcolacii.

— Tatăl tău e vârcolac, a glumit mama. În fiecare dimineaţă îl rad pe spate ca să pară uman.

— Ha-ha, am spus eu sarcastic. Vorbesc serios. Adică, nu aţi auzit urletele ciudate din timpul nopţii?

— Multe animale urlă, a zis mama. Pun pariu că şi *tu* ai urlat când te-a muşcat şarpele!

— Nu puteţi să fiţi serioşi? am ţipat eu cu o voce stridentă. Să ştiţi că urletele au început doar după ce a apărut luna plină.

— Îmi amintesc. Urletele nu s-au auzit până nu a apărut câinele ăla! a strigat Emily din camera de zi.

— Emily, mai lasă-mă! am ţipat eu.

— Câinele tău e vârcolac! a strigat Emily.

— Destul cu vârcolacii, a mormăit mama. Uite! Mi-a crescut păr în palme!

Şi-a ridicat mâinile.

— E doar tuş de la ziar, a spus tata.

S-a întors spre mine.

— Vezi? E o explicaţie ştiinţifică pentru orice.

— Chiar aş vrea să fiu luat în serios, am spus eu cu dinţii

încleştaţi.

— Ei bine…

Tata s-a uitat afară. Wolf se rostogolise pe spate şi dormea cu labele în aer.

— O să mai fie lună plină încă două nopţi, mi-a spus tata. La noapte şi mâine noapte. Dacă urletele se opresc începând de poimâine noapte, vom şti că a fost un vârcolac care urla la luna plină.

Tata a chicotit. A considerat că totul a fost doar o glumă.

Nu aveam nici o idee că în acea noapte urma să se întâmple ceva care i-ar putea schimba părerea despre vârcolaci pentru totdeauna.

Capitolul 24

Will şi Cassie au venit după cină. Mama şi tata încă puneau vase în maşina de spălat şi strângeau masa. Emily se grăbise să ajungă în oraş, ca să se ducă la singurul cinematograf.

Eu mă simţeam destul de bine. Glezna de-abia mă mai durea. Tata e un doctor destul de bun, cred.

Ne-am dus toţi trei în camera de zi şi am început instantaneu o discuţie despre vârcolaci.

Cassie insista că pustnicul din mlaştină nu glumea, că era de-adevărat un vârcolac.

Will i-a spus că e prostuţă.

— Ne-a urmărit doar pentru că te-a auzit spunându-i vârcolac, i-a zis el furios lui Cassie.

— De ce crezi că locuieşte singur în mijlocul mlaştinii? l-a întrebat Cassie pe Will. Pentru că ştie ce i se întâmplă când e lună plină şi nu mai vrea să ştie nimeni!

— Atunci, de ce a ţipat la noi că e vârcolac azi după-masă? a întrebat nerăbdător Will. Pentru că glumea, de-aia.

— E haide, am spus eu. Hai să schimbăm subiectul, am spus eu. Părinţii mei sunt amândoi oameni de ştiinţă şi spun că nu există nici o dovadă a existenţei vârcolacilor.

— Asta spun oamenii de ştiinţă, a insistat Cassie.

— Au dreptate, a spus Will. Vârcolacii nu există decât în filme. Eşti o prostuţă, Cassie.

— *Tu* eşti prost! a strigat Cassie.

Mi-am dat seama că au mai avut discuţii de genul ăsta.

— Hai să jucăm un joc sau ceva, am sugerat eu. Vreţi să jucăm Nintendo? E în camera mea.

— Domnul Warner încă nu a apărut, i-a spus Cassie lui Will, ignorându-mă.

S-a tras de coada ei de cal roşie, ca să o strângă mai tare, apoi a azvârlit-o la spate.

— Ştii de ce? Pentru că a fost ucis de vârcolac!

— Nu fi proastă, a spus Will. De unde ştii *tu?*

— Poate *tu* eşti vârcolacul! i-am zis eu lui Cassie.

Will a râs.

— Mda. De asta eşti aşa expertă, Cassie.

— Hai, taci, a mormăit Cassie. Semeni mai mult ca mine cu un vârcolac, Will!

— Tu arăţi ca un *vampir!* i-am spus eu.

— Ei bine, tu arăţi ca King Kong! a ţipat ea.

— Despre ce vorbiţi, copii? ne-a întrerupt mama, băgându-şi capul pe uşă.

— Doar despre filme şi chestii de-astea, am răspuns eu.

Nu am putut să adorm în acea noapte. Mă întorceam când pe o parte, când pe alta. Nu îmi găseam locul.

Am tot aşteptat urletele.

Un vânt puternic venise dinspre golf. Îl auzeam suflând lângă casa noastră mică. Făcea să trosnească gardul de sârmă al ţarcului. Acesta foşnea întruna şi mă concentram să aud urletele familiare.

De-abia adormisem când urletele au început.

M-am trezit dintr-odată şi am sărit în picioare. Glezna stângă m-a durut când am călcat pe ea.

Alt urlet. Îndepărtat. De-abia auzindu-se acoperit de suflul constant al vântului.

Am şchiopătat spre fereastra dormitorului. Glezna mi se înţepenise un pic cât timp stătusem în pat. Mi-am lipit faţa de sticlă şi am aruncat o privire afară.

Luna plină, gri ca un craniu, plutea jos pe cerul de cărbune. Iarba brobonită de rouă strălucea sub pânza ei palidă de lumină.

O rafală de vânt a făcut geamul să trosnească.

Speriat, m-am retras. Şi am ascultat.

Alt urlet. Mai aproape.

Acesta mi-a dat fiori.

Părea foarte aproape. Sau vântul îl adusese dinspre mlaştină?

M-am uitat pe fereastră. Vârtejuri de vânt făceau iarba să se încline dintr-o parte în alta. Pământul parcă se învârtea, strălucind în lumina slabă a lunii.

Alt urlet. Şi mai aproape.

Nu puteam vedea nimic. *Trebuia* să ştiu cine sau ce scotea acel sunet înfricoşător.

Mi-am tras blugii peste pantalonii de pijama. Bâjbâind prin întuneric, am reuşit să îmi pun în picioare o pereche de şlapi.

Am ieşit din cameră, dar m-am oprit brusc când am auzit o bubuitură. O bufnitură puternică. O lovitură puternică. O izbitură. Nişte zgomote puternice.

Chiar afară.

Chiar lângă casă.

Cu inima bătându-mi puternic, am fugit de-a lungul holului întunecat. Glezna mă durea, dar nu o băgam în seamă.

Am alergat prin bucătărie, am descuiat uşa din spate şi am deschis-o. O rafală puternică de vânt m-a împins înapoi în timp ce deschideam uşa.

Vântul era fierbinte şi umed. Altă rafală puternică m-a împins înapoi.

M-am gândit că vântul încerca să mă facă să nu ies. Încerca să mă facă să nu rezolv misterul acelor urlete înfricoşătoare.

Mi-am aplecat capul, ca să tai rafalele de vânt şi am sărit de pe verandă.

— Au! am ţipat eu din cauza durerii ce mi-a săgetat piciorul.

În timp ce aşteptam să mi se obişnuiască ochii cu lumina slabă, am ascultat cu atenţie.

Nu se mai auzea nici un urlet. Se auzea doar vâjâitul strident şi constant al vântului, care mă împingea înapoi spre casă.

Curtea strălucea în lumina lunii. Totul era argintiu şi gri.

Şi tăcut.

M-am uitat prin curte, ochii mei alunecând încet pe iarba tremurătoare. Nimic.

Dar ce anume a cauzat tot zgomotul pe care l-am auzit din camera mea? Bubuitura? Zgomotele puternice? Trosniturile?

De ce se opriseră urletele când ieşisem afară?

Ce mister, m-am gândit eu. Ce mai mister.

Rotocoale de vânt mă înconjurau. Faţa mea era udă din cauza umezelii abundente din aer.

Simţindu-mă învins, m-am întors spre casă.

Şi am scos un ţipăt de uimire când am văzut că vârcolacul ucisese din nou.

Capitolul 25

Am făcut un pas prin rafalele de vânt spre ţarc.

— Tată! am strigat eu.

Dar vocea mea era ca o şoaptă.

— Tată! am încercat eu să ţip, dar gâtul meu era prea uscat şi sugrumat de frică.

Uitându-mă drept înainte, am făcut încă un pas. Acum, am văzut totul bine. Scena unei morţi. Lumină slabă şi umbre. Singurele sunete erau bătăile inimii mele, bătaia vântului şi foşnetul gardului de sârmă al ţarcului.

Am mai făcut un pas.

— Tată? Tată? am strigat eu fără să gândesc, fără să îmi aud vocea, ştiind că nu poate să mă audă.

Dar voiam să fie aici. Voiam să fie *cineva* cu mine. Nu voiam să fiu singur în curte.

Nu voiam să mă uit la gaura care fusese făcută într-o parte a ţarcului. Nu voiam să văd căprioara ucisă zăcând demnă de milă pe o parte.

Cele cinci căprioare care mai rămăseseră se îngrămădiseră toate la celălalt capăt al ţarcului. Erau cu ochii pe mine. Cu ochii lor înspăimântaţi.

Vântul bătea în jurul meu, fierbinte şi umed. Dar îmi era frig. Mă trecea un fior rece de teroare. Am înghiţit cu greu. O dată. De două ori. Încercând să înghit nodul apăsător pe care îl simţeam în gât.

Apoi, înainte să îmi dau seama ce făceam, am început să alerg spre casă, ţipând cu toate puterile.

— Tată! Mamă! Tată! Mamă!

Ţipetele mele s-au înălţat printre rafalele de vânt precum urletele înfricoşătoare pe care le auzisem în urmă cu doar câteva clipe.

Cu pijamaua fluturându-i peste blugii pe care şi-i pusese, tata trăgea căprioara moartă spre fundul curţii. Apoi, în timp ce îl urmăream pe fereastra de la bucătărie, a pus în dreptul găurii din gard o bucată mare de carton.

În vreme ce încerca să se întoarcă spre casă, vântul puternic aproape a scos din ţâţâni uşa cu plasa de insecte. Tata a închis uşa cu putere, apoi a încuiat-o.

De pe faţa lui se scurgea sudoarea. Avea noroi pe una din mânecile pijamalei.

Mama i-a dat un pahar cu apă de la chiuvetă şi el l-a dat peste cap pe nerăsuflate. Apoi, şi-a şters transpiraţia de pe frunte cu o cârpă de vase.

— Mi-e teamă că animalul tău e un ucigaş, mi-a spus el încet.

A aruncat prosopul la loc pe bufet.

— Nu a fost Wolf! am ţipat eu. Nu a fost!

Tata nu mi-a răspuns. A tras adânc aer în piept, apoi l-a expirat încet. Mama şi Emily se uitau la noi tăcute din faţa chiuvetei.

— Ce te face să crezi că a fost Wolf? l-am întrebat eu.

— Am văzut urmele de pe pământ, a răspuns el, încruntându-se. Urme de labe.

— Nu a fost Wolf, am insistat eu.

— O să trebuiască să îl duc la hingheri de dimineaţă, a spus tata în continuare. La hingherii din celălalt district.

— Dar o să îl omoare! am strigat eu.

— Câinele e un ucigaş, a insistat tata cu o voce moale. Ştiu cum te simţi, Grady. Ştiu. Dar câinele e un ucigaş.

— Nu a fost Wolf, am ţipat eu. Tată, ştiu că nu a fost Wolf. A fost un lup.

— Grady, te rog… a început el să vorbească cu grijă.

Apoi, cuvintele au ţâşnit din mine. Am pierdut controlul asupra lor. Au izbucnit într-un şuvoi continuu:

— A fost un vârcolac, tată. E un vârcolac în mlaştină. Cassie are dreptate. Nu a fost un câine şi nici un lup. Un vârcolac a omorât animalele şi a omorât şi căprioara ta.

— Grady, opreşte-te, a spus tata neliniştit.

Dar nu puteam să mă opresc.

— Ştiu că am dreptate, tată, am strigat eu cu o voce stridentă care nu semăna cu a mea.

— A fost lună plină săptămâna asta, nu? Şi atunci au început urletele. E un vârcolac, tată. Pustnicul din mlaştină. Nebunul ăla care trăieşte într-o coliba în mlaştină. E vârcolac. Aşa ne-a spus. Ne-a alergat şi ne-a spus că e vârcolac. *El* a făcut-o, tată! Nu Wolf! *El* a omorât căprioara în noaptea asta. L-am auzit urlând afară şi apoi… apoi…

Vocea mi s-a topit. Am început să mă sufoc.

Tata a umplut paharul cu apă şi mi l-a întins. L-am înghiţit însetat.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Grady, hai să vorbim despre asta dimineaţă, bine? Suntem amândoi prea obosiţi acum. Ce zici?

— Nu a fost Wolf! am ţipat eu cu încăpăţânare. Ştiu că nu a fost.

— De dimineaţă, a repetat tata, cu mâna încă pe umărul meu.

O ţinea acolo să mă liniştească, să mă liniştească.

Simţeam că tremur. Gâfâiam. Inima îmi bătea cu putere.

— Mda. Bine, am fost eu de acord în cele din urmă. De dimineaţă.

M-am îndreptat încet spre camera mea, dar ştiam că nu urma să dorm.

De dimineaţă, tata plecase când m-am trezit eu.

— S-a dus la depozitul de lemne să ia nişte gard de sârmă să repare ţarcul, mi-a spus mama.

Am căscat şi m-am întins. Căzusem într-un somn adânc în jurul orei 2.20. Dar tot mă simţeam obosit şi nervos.

— Wolf e afară? am întrebat eu cu teamă.

Am fugit la fereastra din bucătărie înainte să îmi poată răspunde.

L-am văzut pe Wolf la capătul aleii. Avea o minge albastră de cauciuc între labele din faţă şi o mesteca energic.

— Pun pariu că vrea micul dejun, am mormăit eu.

Am auzit zgomotul făcut de cauciucuri pe pietriş şi maşina tatălui meu oprindu-se pe alee. Portbagajul era întredeschis, întrezărindu-se umflat un sul de gard de sârmă.

— ’Neaţa, a spus tata în timp ce intra în bucătărie.

Expresia lui era aspră.

— O să îl iei pe Wolf? l-am întrebat eu imediat.

Ochii mei erau aţintiţi asupra câinelui care mesteca mingea de cauciuc afară. Era aşa drăguţ.

— Oamenii din oraş sunt supăraţi, a răspuns tata, turnându-şi o cană de cafea. Multe animale au fost omorâte săptămâna asta. Şi un tip care stă mai jos, Ed Warner, a dispărut în mlaştină. Oamenii sunt foarte îngrijoraţi. Şi ei au auzit urletele.

— O să îl iei pe Wolf? am repetat eu strident, cu vocea tremurându-mi.

Tata mi-a făcut semn că da. Expresia lui a rămas aspră. A sorbit îndelung din cafea.

— Du-te şi uită-te la urmele de labe de lângă ţarc, Grady, a spus el, aţintindu-şi privirea asupra mea. Du-te! Uită-te!

— Nu îmi pasă de urme, m-am plâns eu. Ştiu…

— Nu pot să mai îmi asum alte riscuri, a spus tata.

— Nu îmi pasă! E câinele meu! am ţipat eu.

— Grady!

Tata a lăsat jos cana şi s-a îndreptat spre mine.

Dar am trecut ca săgeata pe lângă el şi am fugit spre uşă. Deschizând uşa, am sărit de pe verandă.

Tata era chiar în spatele meu.

— Acum o să iau câinele, Grady, a spus el. Vrei să vii şi tu?

— Nu! am ţipat eu.

— Nu am de ales, a zis tata aproape în şoaptă.

A făcut un pas în faţă şi s-a întins după Wolf.

— Nu! am ţipat eu. Nu! Fugi, Wolf. Fugi!

I-am dat un ghiont câinelui. Wolf s-a întors nesigur spre mine.

— Fugi! am ţipat eu. Fugi! Fugi!

Capitolul 26

I-am mai dat un ghiont lui Wolf.

— Fugi! Fugi, băiete! Du-te!

Tata şi-a pus mâinile în jurul umerilor lui Wolf, dar nu l-a apucat bine.

Wolf s-a eliberat şi a început să alerge spre mlaştină.

— Hei! a strigat tata furios.

L-a urmărit pe Wolf până la capătul curţii. Dar câinele cel mare era prea rapid pentru el.

Eram în spatele casei, gâfâind şi privindu-l pe Wolf până a dispărut printre copacii scunzi de la marginea mlaştinii.

Tata s-a întors spre mine cu o expresie furioasă pe faţă.

— A fost o prostie din partea ta, Grady, a mormăit el.

Nu am spus nimic.

— Wolf o să se întoarcă mai târziu, a spus tata. Când se va întoarce, o să trebuiască să îl iau.

— Dar, tată, am început eu.

— Nici un cuvânt în plus, a spus el aspru. Imediat ce câinele se întoarce, îl duc la hingheri.

— *Nu poţi!* am ţipat eu.

— Câinele e un ucigaş, Grady. Nu am de ales.

Tata s-a îndreptat spre maşină.

— Vino şi ajută-mă să descarc gardul de sârmă. O să am nevoie de ajutorul tău să repar ţarcul.

M-am uitat spre mlaştină în timp ce îl urmam pe tata spre maşină. *Nu te întoarce, Wolf,* mă rugam eu în gând.

Te rog, nu te întoarce!

Toată ziua am urmărit mlaştina. Eram nervos, tremuram. Nu aveam poftă de mâncare. După ce l-am ajutat pe tata să repare ţarcul, m-am dus în camera mea. Am încercat să citesc o carte, dar cuvintele mi se încrucişau în faţa ochilor.

Până seara, Wolf nu se întorsese.

Eşti în siguranţă, Wolf, m-am gândit eu. *Cel puţin azi.*

Toţi membrii familiei mele erau încordaţi. La cină, de-abia s-a vorbit. Emily a zis ceva despre filmul pe care îl văzuse noaptea trecută, dar nimeni nu i-a zis nimic.

M-am dus să mă culc devreme. Eram de-a dreptul obosit. Din cauza stării tensionate, cred. Şi pentru că fusesem treaz

aproape toată noaptea trecută.

Camera mea era mai întunecată ca de obicei. Era ultima noapte cu lună plină, dar straturi groase de nori acopereau lumina lunii.

Mi-am pus capul pe pernă şi am încercat să adorm. Dar tot mă gândeam la Wolf.

După puţin timp, au început urletele.

M-am strecurat afară din pat şi m-am grăbit să ajung la fereastră. M-am uitat în întuneric. Nori groşi şi negri încă acopereau luna. Vântul era neclintit. Nimic nu se mişca.

Am auzit un mârâit gros, apoi l-am văzut pe Wolf.

Stătea nemişcat în mijlocul curţii, cu capul în sus, scoţând mârâituri groase. În timp ce mă uitam la el pe fereastră, câinele a început să se plimbe înainte şi înapoi, de la un capăt al curţii la celălalt.

„Se plimbă ca un animal închis în cuşcă, m-am gândit eu. Se plimbă şi mârâie întruna de parcă ceva l-ar deranja.

Sau l-ar *speria.”*

În timp ce se plimba, îşi tot ridica botul spre luna plină şi mârâia.

„Ce se întâmplă?” mă întrebam eu. Trebuia să aflu.

M-am îmbrăcat repede pe întuneric cu blugii şi tricoul pe care le purtasem toată ziua.

Mi-am pus tenişii pe pipăite. La început, mi l-am pus pe stângul în piciorul drept. Era aşa întuneric în camera mea fără lumina lunii!

Imediat ce mi-am legat şireturile, m-am grăbit din nou la fereastră. Wolf pleca din curte. Se îndrepta încet în direcţia mlaştinii.

O să îl urmăresc pe Wolf, m-am hotărât eu. O să dovedesc o dată pentru totdeauna că nu e un ucigaş sau un vârcolac.

Îmi era frică din cauză că s-ar fi putut să mă audă părinţii dacă o luam prin bucătărie. Aşa că am ieşit pe fereastră.

Iarba era plină de rouă. Şi aerul era umed şi aproape la fel de fierbinte ca în timpul zilei. Tenişii mei se afundau zgomotos şi alunecau pe iarba umedă în timp ce mă grăbeam să îl urmăresc pe Wolf.

M-am oprit la capătul curţii. Îl pierdusem.

Încă îl auzeam undeva înainte. Auzeam *zgomotul* uşor al labelor lui pe pământul mlăştinos.

Dar era prea întuneric să îl văd.

M-am luat după sunetul paşilor lui, uitându-mă la norii

plutitori şi întunecaţi.

Eram lângă mlaştină când am auzit paşi în spate.

Cu un scâncet de fiică, m-am oprit şi am ascultat cu atenţie.

Da. Paşi.

Venind repede spre mine.

Capitolul 27

— Hei!

Am scos un ţipăt sugrumat şi m-am întors.

La început, tot ce am putut vedea a fost bezna.

— Hei, cine e acolo?

Vocea mea semăna cu o şoaptă înceată.

Will a apărut din întuneric.

— Grady, tu erai! a ţipat el.

S-a apropiat. Purta un tricou închis la culoare şi blugi negri.

— Will, ce *faci* aici? l-am întrebat eu dintr-o răsuflare.

— Am auzit urletele, a răspuns el. M-am decis să fac cercetări.

— Şi eu. Mă bucur aşa mult că ne-am întâlnit! am spus eu. Putem să căutăm împreună.

— Şi eu mă bucur că ne-am întâlnit, a zis el. Era aşa de întuneric; nu… nu am ştiut că erai tu. Credeam…

— Îl urmăresc pe Wolf, i-am spus eu.

Am luat-o înainte în mlaştină. S-a făcut şi mai întuneric, în vreme ce ne croiam drum printre copacii scunzi.

În timp ce mergeam, i-am spus lui Will despre noaptea trecută, despre căprioara ucisă şi urmele de labe de lângă ţarc. I-am spus ce se vorbea în oraş. Şi despre cum voia tata să îl ducă pe Wolf la hingheri.

— Ştiu că nu Wolf e ucigaşul, i-am spus eu. Pur şi simplu, ştiu. Dar Cassie m-a speriat cu toate poveştile ei despre vârcolaci şi…

— Cassie e o prostuţă, a mormăit Will.

A arătat cu mâna între ierburi.

— Uite, acolo e Wolf!

I-am văzut silueta neagră înaintând hotărât prin întunericul gros.

— Am fost aşa de prost. Ar fi trebuit să iau o lanternă, am murmurat eu.

Wolf a dispărut după ierburi. Eu şi Will ne duceam după sunetul paşilor lui. Am mers mai multe minute. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu mai auzeam câinele.

— Unde e Wolf? am şoptit eu, uitându-mă printre tufişurile întunecate şi copacii scunzi. Nu vreau să îi pierd urma.

— A luat-o pe aici, mi-a spus Will. Vino după mine!

Tenişii noştri alunecau pe pământul umed şi mlăştinos. Am tras o palmă unui ţânţar de pe gâtul meu. Prea târziu. Simţeam sângele cald.

Ne-am dus mai adânc în mlaştină. Am trecut de turbărie. Era o tăcere stranie.

— Hei, Will?

M-am oprit şi m-am uitat în jur.

— Vai!

Am scos un scâncet uşor când mi-am dat seama că mă pierdusem de el.

Ne pierduserăm cumva.

Am auzit nişte foşnete undeva în faţă. Trosnituri de rămurele. Foşnetul domol al buruienilor date la a parte.

— Will? Tu eşti?

Sau era Wolf?

— Will?

— Unde eşti?

Strălucirea palidă m-a cuprins dintr-odată şi a luminat uşor pământul. Uitându-mă în sus, am văzut norii groşi retrăgându-se. Luna plină şi galbenă era sus pe cer.

În timp ce lumina invada uşor mlaştina, am văzut o siluetă scundă chiar în faţa mea.

La început, nu mi-am dat seama ce era. Vreo plantă gigantică?

Nu.

În vreme ce lumina cobora, mi-am dat seama că mă uitam la coliba pustnicului.

M-am oprit, înlemnit de frică.

Apoi, au început urletele.

Sunetele înfricoşătoare răsunau în tăcerea apăsătoare. Un bocet oribil, puternic, apropiat s-a auzit în aerul neclintit, s-a auzit şi s-a topit.

Sunetul era aşa de îngrozitor, că mi-am acoperit urechile.

„Pustnicul din mlaştină! m-am gândit eu. *E* vârcolac!

Ştiam că el era vârcolacul!”

Mi-am dat seama că trebuia să plec de acolo. Trebuia să mă duc acasă.

M-am îndepărtat de coliba pustnicului.

Picioarele îmi tremurau aşa tare că nu ştiam dacă puteam să merg.

Trebuie să plec! Trebuie să plec! Trebuie să plec! Aceste cuvinte se repetau în mintea mea.

Dar, înainte să mă pot mişca, vârcolacul a ţâşnit de după un copac şi, scoţând urletul lui oribil, mi-a sărit pe umeri şi m-a trântit la pământ.

Capitolul 28

În timp ce lumina galbenă a lunii strălucea deasupra, m-am uitat la faţa vârcolacului pe când mă ţintuia la pământ.

Ochii lui se holbau la mine de pe faţă umană, o faţă umană acoperită cu blană de lup. Urla cu furie, botul lui de animal deschizându-se larg, ca să arate două rânduri strălucitoare de colţi de lup.

E un lup uman! am realizat eu terifiat. *Un vârcolac!*

— Dă-te jos! am ţipat eu. Will, dă-te jos de pe mine!

Era Will. Vârcolacul era Will.

În ciuda blănii de lup dese şi încâlcite, i-am recunoscut trăsăturile întunecate, ochii mici şi negri, gâtul gros şi scurt.

— Will! am ţipat eu.

M-am străduit să îl împing, să mă zbat, ca să ies de sub el.

Dar era aşa puternic. Nu puteam să mă mişc.

— Will, *dă-te jos!*

Şi-a ridicat faţa acoperită cu blană spre lună şi a scos un urlet animalic. Apoi, mârâind cu furie, şi-a aplecat capul de animal şi şi-a înfipt colţii în umărul meu.

Am ţipat de durere.

Săgeţi roşii orbitoare mi-au invadat privirea.

Am împins cu mâinile, am lovit cu picioarele, m-am zbătut orbeşte să mă eliberez.

Dar avea o forţă animalică. Era mult prea puternic pentru mine… prea puternic…

Săgeţile roşii au dispărut, au devenit negre. Totul devenea negru. Simţeam că mă scufund, că mă scufund într-un tunel negru, că mă scufund pentru totdeauna într-un întuneric adânc, adânc, fără sfârşit.

Un mârâit gros m-a trezit.

Uimit, m-am uitat şi l-am văzut pe Wolf sărind pe Will.

Will a scos un urlet strident de furie şi s-a întors să se lupte cu câinele care mârâia.

M-am uitat cu o neîncredere uimită cum se mişcau iute pe pământ, muşcând şi zgâriind, urlând unul la altul şi mârâind.

— Will… Will, tu erai… Tu ai fost tot timpul… am mormăit eu, ridicându-mă cu greu în picioare.

M-am apucat de trunchiul unui copac. Parcă îmi aluneca

pământul de sub picioare.

Cele două animale au continuat să se bată, mârâind în vreme ce se zgâriau şi se luptau pe pământul ud.

— Ştiam eu că nu era Wolf, am mormăit cu voce tare. Ştiam…

Apoi, un scheunat strident şi asurzitor m-a speriat şi am căzut în genunchi.

M-am uitat înainte la timp ca să îl văd pe Will fugind în patru labe prin ierburile înalte. Wolf s-a dus după el, muşcându-l de glezne, sărind pe el, muşcându-l şi zgâriindu-l în vreme ce fugeau.

Apoi, l-am auzit pe Will scoţând alt vaiet de durere, un scâncet de înfrângere.

Imediat ce scâncetul de suferinţă s-a topit, m-am scufundat în întunericul de un albastru-închis, jos, jos, jos.

Capitolul 29

— Ai un pic de febră, a spus mama. Dar o să te faci bine.

— Febra mlaştinii, am murmurat eu cu o voce slăbită.

M-am uitat la ea, încercând să o văd clar. Faţa ei era înceţoşată, stând deasupra mea în lumina slabă.

Mi-a luat mult timp să îmi dau seama că eram în propriul meu dormitor.

— Cum… cum am ajuns aici? m-am bâlbâit eu.

— Pustnicul din mlaştină, el te-a găsit în mlaştină şi te-a adus acasă, a spus mama.

— Da?

Am încercat să mă ridic, dar mă durea umărul. Spre surprinderea mea, era strâns bandajat.

— Vâr… vârcolacul – Will –, el m-a muşcat, am spus eu, înghiţind cu greu.

Faţa tatălui meu a apărut lângă cea a mamei.

— Ce tot spui, Grady? De ce tot vorbeşti despre un vârcolac?

M-am ridicat un pic şi le-am povestit totul. Au ascultat în tăcere, uitându-se unul la altul din când în când în timp ce vorbeam.

— Will e vârcolac, am concluzionat eu. S-a transformat. Sub luna plină. S-a transformat în lup şi…

— O să verific asta chiar acum, a spus tata, uitându-se cu atenţie la mine. Povestea asta e nebunească, Grady. Efectiv nebunească. Poate e din cauza febrei. Dar o să mă duc direct acasă la prietenul tău să îl întreb.

— Tată, fii atent, am strigat eu după el. Fii atent!

După o scurtă vreme, tata s-a întors cu o privire uimită. Eu eram în camera de zi, simţindu-mă mult mai bine, cu un castron mare de cereale în braţe.

— Casa e goală, a spus tata, scărpinându-se în cap.

— Hm? Ce vrei să spui? l-a întrebat mama.

— Casa e goală, ne-a spus tata. Părăsită. Arată de parcă nu ar fi trăit nimeni în ea de luni de zile!

— Uau, Grady! Cu siguranţă, ai nişte prieteni ciudaţi! a spus Emily, dându-şi ochii peste cap.

— Nu înţeleg, a spus tata, dând din cap.

Nici eu nu înţelegeam. Dar nu îmi păsa. Will plecase.

Vârcolacul plecase pentru totdeauna.

— Deci pot să îl păstrez pe Wolf? l-am întrebat pe tata, ridicându-mă de pe scaun şi îndreptându-mă spre el. Wolf mi-a salvat viaţa. Pot să îl păstrez?

Tata s-a uitat la mine îngândurat, dar nu mi-a răspuns.

— Pustnicul din mlaştină ne-a spus că a văzut câinele gonind un fel de animal de lângă Grady, a spus mama.

— Probabil, o veveriţă, a glumit Emily.

— Emily, mai termină, am mormăit eu. Wolf chiar mi-a salvat viaţa, le-am spus.

— Cred că poţi să îl păstrezi, a spus tata şovăielnic.

— IUPIII!

Le-am mulţumit şi m-am îndreptat nerăbdător spre curte, ca să îl îmbrăţişez pe Wolf.

Toate astea s-a întâmplat aproximativ acum o lună.

De atunci, eu şi Wolf ne-am distrat foarte bine explorând mlaştina. Am ajuns să ştiu aproape fiecare centimetru al mlaştinii Fever. E ca a doua mea casă.

Uneori, eu şi Wolf o luăm şi pe Cassie cu noi. E o companie plăcută, chiar dacă e mereu atentă după vârcolaci. Aş vrea să termine cu subiectul acesta.

Acum, stau la fereastra dormitorului meu, privind cum se ridică luna plină peste copacii din depărtare. Prima lună plină după o lună m-a făcut să mă gândesc la Will.

Poate că Will plecase, dar îmi schimbase viaţa. Ştiam că nu îl voi uita niciodată.

Am simţit blana apărându-mi pe faţă. Mi-a crescut botul şi dinţii mi-au ieşit printre buzele negre.

Da, atunci când mă muşcase, Will trecuse blestemul asupra mea.

Dar nu mă deranjează. Nu sunt supărat.

Adică, odată ce Will a plecat, mlaştina e acum a mea! Numai a mea!

Am ieşit pe fereastră. Wolf mă aştepta, nerăbdător să explorăm.

Am sărit încet pe pământ în patru labe. Mi-am ridicat privirea spre luna plină şi am scos un urlet lung şi fericit.

— Să mergem, Wolf! Să ne grăbim spre mlaştina Fever.

Sunt gata să vânez.